

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

BİRLİK YEK GÜL AN YAŞASIN 1 MAYIS

- Kapitalizm Toplumsallaşmış İnsanlıkla Karşı Karşıya
- Sıradan Öncülükle Değil Gerçek Devrimci Öncülükle
- Uçuşu mu Uçuruma mı?
- Faşistlere Anladıkları Dilden...
- Sibel Sürücü İçin Ayışığımda...
- Taksim Savaşı Her Yerde

KAPİTALİZM TOPLUMSALLAŞMIŞ İNSANLIKLA KARŞI KARŞIYA

Uzlaşmacı küçük burjuva sosyalizminin işçilerin sosyal statüsünü ve halk kitlelerinin maddi koşullarını ele alış tarzı, sıradanlığı, sığılışı aşamıyor. Sosyal teori alanında hiçbir ilerleme göstermeyen yazılar, tam anlamıyla usanç verici. En ileri gidilen nokta ise derlemeciliktir. Birçok konuda, bir yığın laf ediliyor, fakat bir görüş, bir tez ortaya konamıyor. Daha doğrusu bir tez, bir görüş ileri sürülemediği için bir yığın laf ediliyor.

Emekçi halk kitlelerinin içinde olduğu koşulları bütün gerçekliği içinde kavramak için, küçük burjuva sosyalizminin ufkunun ötesine gidilmelidir. Sosyal gelişim yasalarını anlamak için ekonomi biliminin en devrimci dönüşümünü temsil eden Marx'ın teorisine dayanmalıyız.

Güç koşullarda yaşayan proletarya ve proleter olmayan emekçilerin, büyük ekonomik krizle birlikte durumları daha da güçleşti. Güç yaşam koşulları, halkın hoşnutsuzluğunu git gide büyütüyor. Çeşitli biçimlerde ortaya çıkan yığın eylemleri, halkın hoşnutsuzluğunun dışa vurmasıdır. Burjuvazinin buna çözüm bulma çabası ise pratikte sonuçsuz kalıyor. Kapitalistlerin, halkın büyüyen öfkesine, hoşnutsuzluğuna ve ayaklanmalara varan tepkisine çözüm arayışları, sorunun özüne dokunmamış, sadece ertelemiştir. Karşıtlıklar ve çelişkiler ertelenerek, fakat birikerek çok daha keskin bir şekilde öne çıkmıştır.

İşçilerin sömürülmesi, tüm kapitalist ülkelerde büyük bir yoğunluk kazandı. İşçilerin artı emeğinin sömürülmesinin artması, zenginlerle yoksullar arasındaki uçurumu iyice derinleştirdi. Proletarya artı-değer yoluyla sömürülürken, diğer emekçiler de, ekonomik olarak eziliyorlar. Bunun kaçınılmaz sonucu, teknelci burjuvaziye karşı geniş halk kitlelerin mücadeleye atılmasıdır.

Kapitalizm çerçevesinde bugüne dek çeşitli ekonomik modeller izlendi ve farklı sosyal programlar devreye sokuldu. Sosyal alandaki uygulamaları yansıtan siyasi seçenekler öne çıkarıldı. Çünkü siyasal alana göre sosyal alan daima temeldir, birincidir; politik olan ise ikincidir. Ve sosyal alanı yansıtır. Ortaya konan tüm bu programların, modellerin ve girişimlerin sınıfsal özü kapitalisttir. Sonuçta hepsi denendi ama burjuva ekonomik sistemin krize girmesini ve çökmesini önleyemedi. En parlak ekonomik ve sosyal programlar bile son büyük bunalımda tepetaklak oldu.

Burjuva üretim biçiminin tüm çelişkileri, arzuları, gerilimleri ve karşıtlıkları kendini

büyük bir şiddetle ekonomik bunalım sırasında açığa vurur. Devrimci marksistler bu yıkıcı, sarsıcı, alt üst edici durum karşısında kapitalizme karşı, en sert eleştirilerini yöneltip en yıkıcı ve en öfkeli dili kullanırken, uzlaşmacı küçük burjuva sosyalizmi eleştiri adı altında son derece korkakça, oportünistçe, kaypakça bir dil yumuşatıcı bir dil kullanılıyor. Fark ve hedef ayrılığı çok açıktır. Uzlaşmacı sosyalizm, kaypak, belirsiz ve silik üslubuyla emekçileri, en geri eylem çizgisinde tutmaya çelişirken, devrimci marksistler dönemin eksiksiz ve açık bir tablosunu çizerek işçi sınıfını ve emekçi kitleleri somut görevler temelinde devrime hazırlıyor.

Devrim tarihsel gelişme tarafından ekonomik, sosyal ve siyasal kriz biçiminde güncel ve pratik olarak önümüze getirilmesine karşın, onu belirsiz bir geleceğe bırakmak, burjuvaziyle uzlaşma içine girmektir. Uzlaşma ise burjuva sınırlar içinde kalır. Dolayısıyla bu uzlaşmadan egemen güç kazançlı çıkar. Devrimci kitlelerin yapacakları çok açıktır: Küçük burjuva hareketlerin uzlaşmalarını bir kenara iterek, ortaya çıkan uygun durumu devrime çevirmek için kararlı bir amaçlılık göstermelidir. Devrimci bir alt üst oluş olmadan, emekçilerin hiçbir sosyal ve siyasal girişimi burjuva toplumun çerçevesinin ötesine geçemez.

Ekonomik krizlerin bir sonucu da sermayenin az sayıdaki büyük tekelerde toplanmasıdır. Kriz sonrasında zayıf olanlar yıkıma uğrarken, en güçlü olanlar ayakta kalır ya da ayakta kalmak isteyenler, birleşmelere giderler. Her krizden sonra, daha az sayıda kapitalist toplumda güç ve söz sahibi oluyor. Bir tarafta çok büyük bir zenginlik birikimi, diğer tarafta ise emekçi halkın çok büyük sefalet birikimi. Toplumsal uçurum, kamplaşma ve sosyal çelişki çok belirgindir, elle tutulur haldedir. Sermayenin bu merkezileşmesi karşı bir hareket olmasaydı, şimdi çoktan kendi çelişkilerinin ağırlığı altında yıkılıp giderdi ya da emekçi sınıf bu sistemi çoktan devirirdi. Karşı hareket sermayenin yeniden bölünmesidir. Sermaye birbirinden ayrılan teknelci kapitalistlerin aileleri arasında bölünür veya devletler sermayenin sınırlı ellerde daha fazla merkezileşmesini önlemek için denetim getiriyorlar vb.

Sermayenin en ileri, en güçlü tekelerde merkezileşmesi süreci aynı zamanda fiili toplumsal üretim sürecidir ve burada bir avuç kapitalist, toplumsal insanlıkla karşı karşıyadır. Bu tarihsel diyalektik süreç kendi yadsınmasını da yaratmıştır. Halk yığınları, el koyanlara, el koyacak bir noktaya gelmiştir. Bu tarihi ey-

lemin ilk örnekleri geçen yüzyılda ortaya çıktı ve günümüzde gelişen yeni eylemlerle devam ediyor. Süreç, birçok ülkede ortaya çıkan halk eylemlerinin yeni zaferleriyle büyük bir hız kazandı. Yok edenlerin, yok edilişi her yerde yaklaşmaktadır.

Marx, kapitalist toplumu bir bütün olarak analiz eder. Kapitalist üretim biçimi, maddi yasalara dayanır, ama bu yasalar önsüz sonsuz değildir. Marx, bütün toplumsal olguları belli bir tarihsel çerçeve içinde ve karşılıklı ilişkileri içinde ele alır. Ve bu üretim biçiminin ve yasalarının geçici olduğunu gözler önüne serer.

İşçi sınıfının görevi burjuva toplumun şu ya da bu yanını iyileştirmek değil, eski toplum biçiminin yerine yeni ve daha yüksek toplum biçimini koymaktır. İşçi sınıfının evrensel görevi, kapitalist toplumdan komünist topluma geçmektir.

Toplum daha ileri bir temelde yeniden örgütlenmezse varolan ilişkiler, toplumsal aksaklıkları, gerilim ve karşıtlıkları sürekli olarak üretecektir. Demek ki, tüm toplumsal kaosun, gerginliklerin ve çatışmaların temelinde içsel bir zorunluluk var. Emek, ücretli emek olarak varlığını sürdürdükçe, toplum üretici emeğe dayandıkça, buna bağlı olarak toplum sosyal çalkantılardan kurtulamaz. Çözüm emeğin yeniden örgütlenmesidir. Fakat emeğin yeniden örgütlenmesi her yerde aynı biçimde olmaz; her ülkenin somut şartlarına göre şekillenir.

Amaç, sınıfların kaldırılmasıdır. Sınıflar yalnızca sınıf mücadelesi yoluyla ortadan kaldırılır. Hedefe ekonomik mücadele yoluyla değil, siyasi mücadeleyle varılır. Sınıf mücadelesinin asıl yürütücü gücü ve önderi olan proletaryanın bilinçli ve örgütlü mücadelesiyle hedef özneye daha yakınlaşmış olur. Dolayısıyla bu süreç, edilgen evrimcilerin düşündüğünden farklı olarak sıçramalı, patlamalı ve kısa süreye büyük gelişmelerin sığıdığı bir süreçtir.

Amaca devrimle varılır. Devrim ise devrimci sınıfın eylemiyle yapılır. Devrimci öznenin son derece aktif olduğu eylemle. Öylesine bir tarihsel momente vardık ki, uzun dönem edilgen olan Avrupa proletaryası aktif eylemler ortaya koyabiliyor. Türkiye ve Kürdistan'da ise işçi sınıfı ve emekçi halklar ve gençlik yıllardır son derece aktif ve kesintisiz bir devrimci mücadele yürütüyor. Özcesi, emekçi kitlelerin etkin ve devrimci toplumsal mücadelesi devrimin zaferi yolunda hızla ilerliyor.

C.DAĞLI

SIRADAN ÖNCÜLÜKLE DEĞİL GERÇEK DEVRİMCI ÖNCÜLÜKLE

Burjuvazi, kendisine karşı, çalışan sınıf yönünde, ciddi bir eylem dalgası estiğinde, egemenliği korumak ve dizginleri elinde tutmak için, eylemcilere bazı tavizler verebilir. Varolan koşullar devam ettikçe, eski toplumu devirmeye yönelen devrimci bir hareketin, toplumsal sistem içinde, belli bir süre sonra sönmüneceğini düşünür. Avrupa’da ve başka yerlerde uzlaşmacı sosyalist ve komünist partiler on yıllarca, sosyal reform çizgisini aşmayan bir politika izlediler. Aldıkları tavizler için, uzun süre, sermayenin diktasına boyun eğdiler.

Bu durumda olan sosyalist ve komünist partiler, kendilerine, hareket edebilecekleri bir alan yarattılar, ancak yaratılan alanı korumak uğruna, buldukları noktadan daha ileriye gitmediler, sermayenin çıkarlarına dokunmadılar. Sermaye karşısında etkin bir politika izlemediler, bunun sonucu olarak proletaryanın gerçek sınıf hareketi olmaktan çıktılar ve burjuvazinin yedeğine düştüler. Devrimin çıkarları her koşulda savunulmadan, egemen sınıfın politikaları ödünsüz bir eleştiriye tabi tutulmadan, sömürücü sınıf karşısında bağımsız bir çizgi izlenemez.

Çeşitli ülkelerde, bir süreden beri, işçilerin sınıf örgütlerinin -sendikalar olduğu kadar, politik partilerin de- neden güç yitirdiği, zayıflayıp, etkisiz duruma geldiği üzerine düşünce ortaya konuyor fakat, asıl yönün üzerinden atlanıyor. Burjuva sistemin çerçevesini aşmayan, devrim hedefiyle yapılmayan bir emek mücadelesi, yenilmekten kurtulamaz. Emegün sermayeye karşı mücadelesi büyük bir yükseliş gösterirken, bugüne dek verilen savaşımdan, gelecek çatışmalar için berrak sonuçlar çıkarılmalıdır.

Burjuva topluma karşı verilen mücadelede, bu toplumun geldiği nokta gözönünde tutulmalıdır. Burjuva toplumun, insan ve doğa üzerinde yarattığı tahribat çok ileri boyut kazanmıştır. Bugünkü ilişki biçimi devam ettikçe, daha ağır sorunlarla karşı karşıya geleceğiz. Burjuva toplum varlığını başka biçimde sürdüremez. Bu yüzden, burjuva toplumu devirmek için en büyük hareketi başlatmak insanlar için bir varlık-yokluk sorunu olmuştur.

Bu yönde bir mücadele dalgası çoktandır ortaya çıkmış durumda. Burjuva sistemin son yıllarda içine girdiği büyük yıkıcı ekonomik kriz, politik ve toplumsal bir krize de dönüştüğü için, eski sisteme karşı verilen mücadeleye yeni bir itilim verdi. Genişleyen küresel iç savaş, burjuvaziyi zayıflatmış ve sarsmıştır. En önemlisi de, emegün sermayeye karşı mücade-

lesi, ezilen ve sömürülenlerin burjuva egemenliğine karşı verilen savaşımın devrimci biçimlenmesidir.

Toplumun ve koşulların dönüşümüne yönelmek yerine, durumun “iyileştirilmesine” yönelinirse, işçi sınıfı hareketini bekleyen yozlaşma ve dağılmadır. Yürürlükte olan sisteme karşı gelişen hareket hangi açıdan bakılırsa bakılsın, başarılı olmak zorundadır. Ters durumda, burjuva sistem, gerek ideolojik kuşatma yoluyla, gerekse toplumsal ilişkileri aracılığıyla, onları yozlaştırır ve etkisizleştirir.

Bu süreçte eğer, emekçiler yenilirlerse bu daha çok, yönünü toplumsal reformlara çevirmiş, uzlaşmacı ve darkafalı liderleri izlemele-ri nedeniyle olur. “Tepedekilerin” bugünkü durumuna bakılırsa, onlar emekçiler karşısında bir zafer sağlamaktan çok uzaklar. Saldırı-larını arttırmalarının altında, sistemin patlamaları ve bunalımları yatmaktadır. İçinde buldukları durumdan bir çıkış yolu bulamaları ve emegün gelişen devrimci hareketini durduramamaları yatmaktadır. Böylesine patlamalı, krizli, gerilimli çatışmalı bir durum ortaya çıkmışken “alttakiler” doğmuş olan yeni şartlardan yararlanıp, hedefleri yönünde daha güçlü ataklar yapabilirler.

Çalışan sınıfın en ileri kesimi, burjuva kurumlara karşı bir çok yerde, atak üzerine atak yapıyor. Bütün bu hücumların başarıya ulaşması için, hangi görüşlere dayanmalıdır, ya da taktiğini hangi görüşe dayandırır, başarılı sonuçlar alır? Mesela, emekçi kitleler varolan ilişki biçimini değiştirip, başka bir ilişki biçimini olanaklı yapmak yerine, sınıflar arasında bir denge arayan görüşlere dayanan bir hareket başarılı olabilir mi? Kesinlikle olamaz. Burada bir yenilgi emekçiler yönünden kaçınılmaz olur. Başarılı olmak için, taktiğimizi, devrimci görüşlere dayandırmamız gerekiyor.

Sistemin içine girdiği büyük yıkım süreci, devrimci bir durum yarattı. Tepedekilerin yönetemezlik hali, alttakilerin kesintisiz süren ve durmadan büyüyen savaşımıyla derinleşiyor. Toplum sürekli çatışma içinde, ve devamlı alt üst oluş halinde. Toplumsal ilişkilerin, bu kadar çalkantılı, gerilimli kramplara girdiği bir yerde toplumun tepesindekiler gerçekten nasıl egemen olabilir ki. Orada oturanlar, devrimci süreci bozmak için, yeni bir saldırı dalgası başlatırsa, bilmelidirler ki; bu saldırının sonucunda oturdukları yerlerden tepetaklak edileceklerdir.

Devrimci durum, ortaya çıktığı her yerde, devrim için uygun ortam yarattı, devrimci bir ayaklanmanın gerçek koşullarını oluşturdu.

Sosyalist işçiler, devrimci kitleler, ufukları burjuvazi tarafından daraltılmış olan, uzlaşmacı sosyalistlerle bağlarını koparamazlarsa, doğmuş olan bu en uygun durumdan bile, kendi kurtuluşları yönünde yararlanamazlar. En uygun ortamı, devrime çevirmek için, oportünist sosyalizmin ufkunun ötesine gitmek gerekiyor.

Burjuva üretim biçimi, insana yaşamını böylesine büyük yıkıma sürüklemişken, yer-yüzü bu sistem tarafından bu denli tahrip edilmişken ve geri döndürülemez bir yıkımla karşı karşıya bırakırken, burjuvaziye karşı ılımlı bir politik çizgi izlemek onlardan yana olmaktır. İnsanlar arasında ve insanla doğa arasında başka bir ilişki mümkündür ve zorunludur. Bu, burjuvaziye karşı, son derece devrimci bir mücadele çizgisini gerektirir.

Devrimci mücadeleyle, zora dayalı devrimle, eski toplumun yapısında oluşmuş olan yeni toplumun doğumu hızlandırılabilir. Koşulları oluşmuş olan kapitalizmden komünizme geçişi hızlandıracak olan toplumsal devrimdir. Bu tarihsel ve devrimci geçiş çabuklaştırılmadan, kapitalizm bizi daha büyük tehlikelerle yüz yüze bırakacaktır.

Burjuva üretim tarzının, bu son kölelik biçiminin yıkılmasının zorunlu olması, kendi gelişimin sonucudur, yani tarihsel sürecin bir ürünüdür. Eski üretim biçiminin tasfiye edilmesi, aynı zamanda, günün koşulları tarafından da destekleniyor. Kapitalist sömürünün yoğunlaşması devlet baskısının artması, yıkımlar, bunalım, kapitalist mülkiyet ilişkilerinin, insanlığın gelişmesini nasıl tıkadığını ve ondan kurtulmanın nasıl kesin bir zorunluluk durumuna geleceğini en açık biçimde gösteriyor.

Siyasi iktidar emekçi sınıfın eline geçmesi halinde, siyasi iktidara dayanarak, toplumun devrimci dönüşümünü hızlandırabilir. Günün şartları bunun bütün olanaklarını sunuyor. Burjuvazinin devamlı zayıflaması, buna karşın işçi sınıfının, emekçilerin savaşım-larla gün gün çok daha güçlenmesi vs. siyasi iktidar olmanın gelişen olanaklarının nasıl çoğaldığını ortaya koyuyor.

Artan olanakların en iyi biçimde kullanılması işçi sınıfının ve partisinin etkin mücadelesine bağlıdır. Açıktır ki, gerek ortaya çıkan yeni olanakların ve araçların değerlendirilme oluşu, gerekse emekçilerin mücadelesini bütünlüklü yönetmek olsun, bütün bu görevler sıradan bir öncülükle değil, iddialı, yetkin ve gerçek devrimci bir öncülükle yerine getirilir. □

UÇUŞA MI UÇURUMA MI?

Uludağ'da toplandılar, tutuşmuş eteklerini karlara yatırıp söndürebilirlerdi ancak. Hepsi Türkiye ekonomisinin en tepesindeki isimler, tekellerin, bankaların yöneticileri... Endişelerini fısıltıyla umutlarını, kameralar önünde yılışık kahkahalarla paylaştılar. Birbirlerine poz verdiler, gayrete getirdiler ve son moda bir sözü tekrarlayıp durdular: "Barış bizi uçuracak." Tecrübeyle sabittir, eğer ekonomi üzerine birleri "-cek, -cak" ile biten cümleler kuruyorsa, bilin ki, varolan durumlar berbatır.

Toplantıya katılan tekel temsilcileri, durumu iyi bildikleri için temkinli konuşsalar da, gazın büyüğü dışarıdan geldi. Dünyanın her yerinde "felaket tellalı" ünvanıyla bilinen iktisat profesörü Nouriel Rubin, cebine tıkıştırılan dolar tomarının şişkinliğinden olsa gerek, "Türkiye en büyük başarı hikayeleri arasına girebilir." dedi. Milliyet yazarı Güngör Uras da, kendi köşesinde şöyle cevap verdi: "Yalanın azı karar, çoğu zarar." Yani, ufak at da civcivler de yesin lafının nazikçesi. Bir tarafta büyük umutlar, diğer tarafta büyük korkular. Bu iki uçurum, vakum gibi büyük yalanları da kendine çekiyor doğal olarak.

Ağız laf yapar, rakamlar konuşur. Uludağ'ın zirvesine kaçsalar da, rakamların soğuk gerçekliği buz gibi rüzgarlar eşliğinde toplantı salonlarının kapı altlarından içeri sızıp durdu. Bu yüzden, Türkiye ekonomisinin uçuşa geçmeye hazır olduğunu söyleyen konuşmacılar, salonları bir türlü ısıtamadı. Nasıl olsun? Özel sektörün yatırım harcamalarının en son çeyrekte % 10'a yakın azaldığı bir yerde, bu uçuş hikayeleri ancak kuru fasulye etkisiyle göklerde süzülen Gazman fantezisine uygun düşerdi. Geriye elle tutulur bir umut vadeden tek bir hikaye kalmıştı: "Barış bizi uçuracak." Gerçekten öyle mi, yoksa tekelci sermayenin şimdi sarıldığı son ip, onun idam ipi mi?

Nerede O Marabalar?

Çokça sözü edilen barışın nasıl bir barış olduğunu bir yana koyup, tekellerin bu süreçteki ekonomik beklentilerine odaklanırsak şunu görürüz. Beklentiler listesi şöyle: Askeri harcamalar düşecek, Kürdistan'da yatırım yapacak, bol ve ucuz emek gücü yeni ve yüksek karlar getirecek. Barzani ile kol kola dünyaya petrol pazarlanacak... Nasrettin Hoca fıkrası gibi di mi? "Peşin parayı duyunca nasıl da gülersin köftehor!.."

Eğer gerçekleşirse gerillanın sınır dışına çekilmesi, sınır içinde yürütülen operasyonlar azalacaktır, doğru: Süper Cobralar daha az havalanacak, F-16'lar daha az bomba atacak, mermiler daha az yakılacak. Fakat bunlar her yıl

10 milyar doları geçen savunma harcamaları içinde devrede kulak. Kürdistan'ın ilhak statüsü devam ettiği sürece sayıları 300 bini geçen ordu yığınağının, özel timlerin sınır ve yol devriyelerinin, yüzbinleri geçen polis kalabalığının muazzam miktardaki harcamaları son bulacak gibi görünmüyor. Üstelik barut fıçısına dönmüş bir Ortadoğu'da, Türkiye'ye biçilen rol, emperyalist kapitalist sistemin karşı-devrim üssü olmak iken...

Karadeniz'de dev tatbikatlar yapan ve füzelerini buraya doğrultmuş Rusya, her fırsatta Türkiye'yi vurmakla tehdit eden İran, düşman ülke ilan eden Irak ve Suriye ortasında kalan Ankara hükümetinin, askeri harcamalardan kurtulacağına kim inanır? El-Nusra denen Ortaçağ kaçkını gerici faşist çetelere tek seferde 300 milyon dolar aktardığı söylenen Türkiye'nin şimdi bu harcamaları kısması demek, kurtlar sofrasında uysal bir koyun gibi oturmaya yeltenmesi demektir.

Kürdistan'da barış ortamında yatırımlar yapacağı laflarına ise burjuvazinin kendisi de inanmıyor. Bu yalan, sefaletin sefaletini yaşayan Kürt halkını kandırmaya yeltenen zavallı bir girişimden ibaret. On yılların savaş tecrübesiyle artık devrimci ve örgütlü bir halk olan Kürt halkı, sermayenin bu yatırım iştahının ardında yatan azgınca sömürü arzusunu şimdiden görüyor. Daha şimdiden politik özgürlüğün ekonomik özgürlükle tamamlanması gerektiği üzerine fikirler ortaya atıyor. Bu anlamda DTK, Nisan ayı başında, tarım proletaryasının sorunlarını masaya yatıran konferanslar düzenliyor ki, ulusal kurtuluş hareketinin tarihinde bu bir ilktir.

Sermayenin iştahı, Kürdistan proletaryasını çok ucuza çalıştırabileceğine olan inançtan besleniyor. Bugüne kadar yapılan buydu. Urfa'dan, Amed'den kalkan tren katarlarına yüzbinler halinde doluşup uzak diyarlarda çalışan Kürt tarım ve inşaat işçileri, linçlere maruz kaldılar, politik baskı ortamından bu işçilere sefaletin sefaleti bir ücret dayatılabildi. Burjuvazi, sefalet ücretlerini, örgütlü bir halkın proleterlerine ancak böylesi olağanüstü politik baskı koşullarında dayatabilirdi. Burjuvazinin barışı bu politik baskı koşullarını birazcık bile gevşetse, neler olacağını hep birlikte göreceğiz.

Öte yandan İstanbul'daki asgari ücretin neredeyse yarısına 15 saat çalışmayı barış adına kabul edecek bir Kürt işçi hayal edenler, halen daha Züğürt Ağa filmindeki marabaların var olduğunu sanan budalalardır. Böylesi ham hayal kuranlara, Kürdistan işçi sınıfının örgütlenme ve eylem kapasitesine dair tek bir örnek vermekle yetinebiliriz. Yine böyle açılım rüzgarlarının estiği bir dönemde, yani üç yıl önce, Amed'de tuğla fabrikalarının işçilerinin, kendi patronlarını

dize getirmek için, sadece üç güne ihtiyaçları oldu. İlk gün bir tek fabrikada işçiler "Artık yeter!" dediler ve daha akşam olmadan Amed'in bütün tuğla fabrikalarında benzer sesler yükseldi. Ertesi gün binlerce işçi bir araya geldi, komitelerini oluşturup sözcülerini seçtiler, taleplerini listelediler. Üçüncü gün hep beraber sokaklara çıktılar ve aynı akşam tüm talepleri kabul edildi. Bu işçiler hayatları boyu tek bir sendikanın önünden geçmemiş işçilerdi. Bir halkın devrimci eylem kapasitesi, devrimci birikimi, işte böyle en net ve parlak biçimde, proletaryanın önünü açar, en çok proletarya yararlanır bu birikimden.

Barışı Pazarlamak

Geriye kalıyor, Güney Kürdistan'ın muazzam petrol rezervleri üzerine kurulan hayaller. Yeni yatırımlarla birlikte, buradaki petrol üretiminin yıllık 30 milyar dolara ulaşacağı hesap ediliyor. Ancak ABD hem büyükelçisi hem de bakanıyla Türkiye'ye açık bir şekilde bu pastada istediği payı kapamayacağını ifade etti. Türkiye, Barzani'yle özel petrol anlaşmaları imzalamaya kalkınca ABD'nin sert tavrıyla karşılaşmıştı. Emperyalist merkezler böyle bir kriz içindeyken, ciddi bir petrol kaynağı üzerinde Türkiye'nin söz sahibi olmasına izin vermezlerdi. Öyle de oldu.

Şimdilik Türk sermayesi, hiç olmazsa petrol boru hatlarıyla biraz para kazanıp, Barzani'nin petrolünden elde ettiği geliri Türkiye'de harcaması için dua etmekle yetinmek zorunda. Hiç de garantiye alınmış bir işbirliği değil.

Bütün bunlar göz önüne alındığında "Barışın ekonomiyi uçuşa geçireceği" umudundan geriye ne kalıyor? Anlaşılan Türk tekelci sermayesinin morali fena halde bozuk, kendisinin ile inanmadığı yalanlardan medet umduğuna göre... Roubini, bir anlamda doğru söylemiş: Türkiye'nin başarının kendisini değil ama hikâyesini yazmaya ihtiyacı var. Yoksa yıllardır Türkiye'ye Ortadoğu'nun karşı devrim üssü olması için para akıtan dünya finans baronları, musluğu kapatacaklar. İçeride ordusu gerilla tarafından perişan edilen, her an topyekün bir ayaklanma tehdidiyle karşı karşıya bulunan AKP hükümeti hiç de güven vermiyor. Bu yakın tehdidi bir ölçüde savuşturarak, borç verenlerin kuşukları dağılılabir, kredi muslukları bir süre daha açık kalır. Ama orada da bir başka sorun var. Sermaye yatırımları % 10 azalmışken, bol ve ucuz krediye rağmen insanlar harcamalarını kısmağa başlamışken, o musluklar sonuna dek açılrsa, hiçbir kele merhem olamaz.

Burjuvazinin devrim mücadelesini geriye çekeceğini sananlar meseleye bir de bu açıdan bakmalılar. □

FAŞİSTLERE ANLADIKLARI DİLDEN..

Geçtiğimiz yılın Aralık ayında ODTÜ’de öğrenci gençliğin yaptığı küçük yerel bir ayaklanmayı andıran devrimci eylemi, sonraki ayları boydan boya kesecek öğrenci gençliğin devrimci eylemlerinin işaret fişeği gibi oldu. ODTÜ eylemi, yarattığı politik etki ile hükümetin ve toplumun gündeminin ortasına oturmuştu. Hükümetin eylem karşısında gösterdiği tepki alışılmadık dışındaydı. Eylemin politik etkisini artıran etkenlerin biri de buydu.

Bunu takip eden aylarda öğrenci gençliğin devrimci kitle eylemleri peş peşe patlak vermeye başladı. Devrimci eylemler, yakın zamana kadar esas olarak polis şiddeti, tutuklama, soruşturma tehditleri gibi yöntemlerle hükümet tarafından bastırılmaya çalışılıyordu. Hükümet bu yöntemden istediği sonucu alamadı. Eylemler değişik üniversitelere yayıldı ve daha kalabalık bir kitlenin katılımıyla gerçekleşmeye başladı.

Polis baskısı, üniversite soruşturması, gözaltılar, Özel Güvenlik saldırıları eylemlerin önünü almaya yetmeyince, hükümet bilinen en eski yöntemle başvurdu: Dinci faşist öğrencileri devrimci öğrenci gençliğin üzerine sürmek. Bu, ne devlet ne de hükümet için yeni bir yöntemdi. Karşı-devrimin 70’li yıllar boyunca genel olarak devrim hareketine, özel olarak devrimci öğrenci gençlik hareketine karşı kullandığı bir yöntemdi.

Devlet ve hükümet, MHP’li ya da dinci faşistleri öğrenci gençliğe karşı kullanma yöntemini hiçbir zaman tümünden bırakmış değildi. Ancak bugünün dünden farkı, bunun yavaş yavaş sistemli hale getiriliyor olmasıdır. Tıpkı 70’li yıllarda olduğu gibi, sivil faşistler polisin açık himayesinde, sopa, bıçak, silah gibi araçlarla öğrenci gençliğe saldırmaya başladılar.

Bunun en açık ve kaba örneğini Dicle Üniversitesi’nde gördük. Burada bir avuç dinci faşistin polisin koruması altında ellerinde her türlü saldırı aleti olduğu halde devrimci öğrencilere saldırdığını bütün Türkiye gördü. O kadar öyle ki, İdris Naim Şahin’i aratmayan yeni İçişleri Bakanı, polisi savunan bir açıklama yapmak ve “polis bir grup öğrenciyi koruduğu” iddiasını

yalanlamak zorunda kalmıştı. Ne de olsa kimsenin yalan söylemekten öldüğü görül-müş şey değildi.

Devlet ve hükümet devrimci öğrenci gençlik karşısına sivil faşistleri çıkarmakla bir planı hayata geçirmeye başlamış oluyor. Bu planın esası, öğrenci gençliğin terörize edilmesine, sindirilmesine, korkutulmasına dayanıyor. Bu planda hedef sadece devrimci öğrenciler değil. Hatta diyebiliriz ki, devrimci öğrencilerden çok genel öğrenci kitlesi daha öncelikli hedef durumunda.

Faşist devletin bu politikası 70’li yıllarda sıradan öğrencilerin öldürülmesi, kaçırılması, işkenceden geçirilmesi biçiminde ortaya çıkmıştı. Amaç, tüm öğrencilerin terörize edilerek hareketsiz kılınması, mümkün oldukça da faşizmin kitle temeli haline getirilmesiydi.

Bu nedenle, şiddete başvuran her zaman faşistler ve onları himaye eden devlet güçleri oldu. Yine 70’li yıllarda ilk kez silah kullanarak önce Kerim Yaman adlı devrimci öğrenciyi, bir yıl sonra da Yıldız Teknik’te Şahin Aydın adlı devrimci öğrenciyi öldüren sivil faşistler oldu.

Devrimci öğrenci gençlik bu faşist teröre devrimci şiddetle karşılık vermekte gecikmedi. Devrimci yöntemlerle faşist çetelerin elebaşlarının saf dışı bırakılmaları amaçlandı. Bu alanda elde edilen üstünlük öğrenci gençlik kitlesine moral, güç ve cesaret verdi. Öğrenci gençlik, kitleler halinde devrimci saflara katılmaya başladı ve çok zaman geçmeden sayıları on binlerle ölçülen kitle eylemleri gerçekleştiği görül-

dü.

Devrimci öğrenci gençlik hem geçmiş mücadele tarihinden hem de bu günden dersler çıkarmak zorunda.

1) Faşist terör kitleleri yıldırma amaçlıdır ve başarılı olması halinde hem öğrenci kitlesini etkisizleştirir hem de hatırı sayılır bir kitle temeli edinir.

2) Bunu önlemenin yolu faşistlerle anladıkları dilden konuşmaktır.

3) Eylemde üstünlük ve başarı esastır. Dolayısıyla yenik ayrılacakları önceden belli bir eylem ya da çatışmadan mümkün olduğunca kaçınılmalıdır.

4) Başarı ve üstünlük için eylemin koşulları ve ortamı devrimci öğrenciler tarafından belirlenmelidir. Bu konuda hiçbir ön yargı ya da kalıp davranışa angaje olunmamalıdır. Göz önünde bulundurulacak tek kural, eylemde üstünlüktür.

5) Faşistlerin anladığı dilin ve eylem yerinin seçiminde yaratıcılık, kendine güven, inisiyatif son derece önemlidir. Devrimci öğrenci bu konuda kendini tümüyle özgür hissetmelidir.

6) Öğrenci kitlesini devrimci öğrenciler etrafında toparlamak, birlikte hareket etmek, toplu bulunmak, öğrenci kitlesine güven vermek gerekir.

Öğrenci gençlik, liseli gençlik buna dâhil, faşizme ve kapitalizme karşı ciddi bir mücadele potansiyeli taşıdığını son eylemlerle bir kez daha gösterdi. Bütün mesele, devrimci öğrencilerin kendi görevlerini layıkıyla yerine getirerek öğrenci gençlik kitlesiyle güçlü bağlar kurmasında yatıyor. □

DOKUZ EYLÜL'DE FAŞİZME BOYUN EĞMEYECEĞİZ

22 Nisan günü sabah saatlerinde İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi içerisinde çalışmalarını sürdüren Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) masasına bir grup faşist tarafından saldırı düzenlendi.

Bu saldırı ardından bir araya gelen Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Öğrenci Kolektifi, Gençlik Muhalefeti, Sosyalist

Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) okul içerisinde bir arada durarak, olası bir saldırıya karşı ortak tavır olarak beklemeye başladılar. Gün boyunca faşistler dışarıda, devrimciler içeride bekledi. Öğrenciler, üniversiteleri faşizme mezar etmek için tüm gençleri anti-kapitalist, anti-emperyalist ve anti-faşist mücadeleye çağırdılar.

Yaşasın Gençliğin Anti-Faşist Birliği

Yaşanan saldırının ardından devrimci gençlik örgütleri, 24 Nisan'da saldırının gerçekleştiği yerde yeniden stand açtılar. Pazartesi günü standı saldıran faşistlerin standların önünden geçmesiyle devrimci öğrenciler müdahale ettiler. Müdahalenin ardından araya giren sivil polisler SGD'li bir öğrenciyi gözaltına alırken, standları da dağıttı. Bu sırada kampüs içinde çevik kuvvet ekipleri yerlerini alırken, faşistlerin sayısı da gittikçe arttı. Devrimci öğrencilerse alkışlarla ve sloganlarla standlarını yeniden açtı. Bu duruma dayanamayan faşistlerin saldırısı gecikmedi. Faşistlere taş ve şişelerle cevap verildi. Bir arkadaşımız kafasından bıçakla yaralandı. Arbedenin ardından devrimci öğrenciler okul kantininde barikat kurdu. Polisin faşistleri okuldan uzaklaştırmasıyla, hep birlikte okuldan çıkılarak gözaltına alınan öğrencinin serbest bırakılması için karakol önüne gidildi.

Devrimci öğrenciler sık sık "Dokuz Eylül Faşizme Mezar Olacak", "Taksim Kızıdır Kızıl Kalacak", "Yaşasın 1 Mayıs-Biji Yek Gulan", "Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm", "Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm", "Gençlik Devrimle Özgürleşecek", "Katil Polis Üniversiteden Defol", "Yaşasın Gençliğin Anti-Faşist Birliği" sloganları attılar.

DÖB'lü öğrencilerin de olduğu DEÜ öğrencileri 25 Nisan tarihinde tekrar 1 Mayıs standı açarak baskılara karşı mücadeleye devam edeceklerini ilan ettiler.

Ancak stand açan devrimci öğrencilere sabah 10.30 civarı sivil polisler ve özel güvenlikler saldırdı. Standları dağıtan ve öğrencileri darp eden sivil polis ve özel güvenliklere karşı koyan devrimci öğrencilere çevik kuvvet müdahale etti. Öğrenciler kantinlerden birine doğru çekildiler.

Okuldaki gergin bekleyiş sürerken İHD ve ÇHD'den avukatlar geldi, İzmir Barosu da valiliğe bir faks çekerek durumu protesto etti. Mahkemenin aldığı yürütme kararıyla başarı kazanan İzelman işçileri ve DİSK de yaptıkları eylemde duruma tepki göstererek güvenlik güçlerinden saldırılardan vazgeçmelerini istedi.

Öğrenciler yeniden ortak stand açarak baskılara karşı mücadele bayrağını yükseltiyorlar.

**Baskılar Bizi Yıldırılmaz!
Dokuz Eylül Faşizme Mezar Olacak!
Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!**

İzmir Devrimci Öğrenci Birliği

BEYAZIT'TA

TOSUNCUKLAR İŞBAŞINDA!

Dicle Üniversitesinde başlayan bir çok yere yayılan, yaklaşık bir haftadır İstanbul Üniversite'de devam eden dinci gerici faşistler saldırılarını sürdürüyor.

16 Nisan'da İstanbul Üniversite içinde gerici faşist "Müslüman Gençlik" isimli grup bir devrimci öğrenciyi kısıtılarak saldırması ile faşistler ve devrimciler arasında çatışma çıktı.

Gericilerin saldırılarında yaralanan öğrenciler oldu. Polis üniversiteye girerek 58 öğrenciyi gözaltına aldı.

Öğleden sonra üniversite bahçesinde toplanan devrimci, yurtsever öğrenciler sloganlarla üniversite ana giriş kapısında toplandılar. Yüzlerce öğrencinin katıldığı eylemde sık sık "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Hizbulkontra Üniversitelerden Defol", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Hizbul Şeytan Kürdistan'dan Defol", "Katil Polis Üniversiteden Defol", "Beyazıt Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıldı.

"Gericilere, Faşistlere, Polise Karşı Beyazıt Ayakta" pankartı açan öğrencilere Eğitim Sen destek verdi.

İstanbul Öğrencileri adına açıklama yapan Kübra Bıçak "Perşembe günü kendine Müslüman Gençlik diyen grupun Cuma günü İBDA-C ile birleşerek üniversite öğrencilerine saldırdı. Dün ise Dicle Üniversitesinde Hizbul- Kontracılar, sis bombası, bıçak ve saturla girmeye çalıştı, bugün ise Edebiyat Fakültesi de devrimci- demokrat öğrencilere saldırdı. Polisin göz yumduğu saldırıda 4 öğrenci yaralanırken, Hizbul- Kontracılar'ın okuldan çıkmasının ardından polis uzun süre üniversite öğrencilerine saldırdı ve 56 öğrenciyi gözaltına aldı. ... Bizler biliyoruz ki, bu saldırılar AKP eliyle palazlanan gerici-faşist grupların üniversiteye hakim olma çabasının ürünüdür. Ortada ne münferit bir olay vardır ne de anlaşılmayan karşı görüşlü öğrenciler, ortada üniversiteye, üniversite öğrencilerine ve üniversitenin aydınlık birikimine gerici-faşist saldırı vardır." ifadelerini kullandı.

Eylem Beyazıt Meydan'ndan tramvay yolu üzerinden geçilerek Sirkeci'ye kadar yapılan yürüyüşle sona erdi. □

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINDAYIZ

DİSK, KESK, Türk İş, TTB ve siyasi parti temsilcileri Taksim Gezi Parkında bir araya gelerek 1 Mayıs Taksim'de olacaklarını açıkladılar.

25 Nisan günü Taksim Gezi Parkı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasında

“Yaşasın 1 Mayıs” pankartları açıldı. Eylemde “Yaşasın 1 Mayıs!”, “Biji Yek Gulan!”, “1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız!” sloganları sıklıkla atıldı.

“Bir kez daha Taksimdeyiz! Bir kez daha 1 Mayıs alanındayız!” diyerek başlanan eylemde tertip komitesi (Türk-İş, DİSK, KESK, TTB) adına ortak basın metninin okuyan DİSK Genel Başkanı Kani Beko, bu sene Taksim Meydanı'ndaki “yayalaştırma projesi” nedeniyle fiziki ve teknik engeller olduğunu fakat bunların aşılamayacak engeller olmadığını ifade etti.

Beko “Bir kez daha halkımızın bilmesini istiyoruz ki: hiçbir sıkıntıya yer bırakmadan, sorumluluk duygularımız ve bütün coşkumuzla, birlik ve dayanışma içerisinde Taksim 1 Mayıs alanında olacağız. Baskıcı, otoriter, ırkçı/gerici yönetim anlayışına karşı; adalet, eşitlik, özgürlük ve demokrasi için 1 Mayıs'ta Taksim 1 Mayıs alanındayız!” diyen Beko, bu sene mitinge ITUC Genel Sekreteri Sharan Burrow'un da katılacağını ifade etti.

Yapılan açıklamanın ardından konfederasyonlar, İstanbul Valisi Avni Mutlu ile görüşmeye gittiler.

Taksim Meydanı'nda süren inşaat nedeniyle Taksim Meydanı'nın fiziki şartlarının bir mitinge uygun olmadığını söyleyen valilik, Taksim Anıtı'na çelenk konularak Kazancı Yokuşu'nda sembolik bir anma yapılabileceğini, 1 Mayıs kutlamaları için Kazlıçeşme Meydanı vb miting alanlarını sendika temsilcilerine önerdiklerini söyledi.

Valilikle yapılan görüşmenin ardından DİSK adına açıklama yapan Arzu Çerkezoğlu “başka bir meydan”ın söz konusu olmadığını, 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını, sadece yürüyüş kortejlerinin ağırlığına Dolmabahçe ve Beşiktaş'a kaydıracaklarını vurguladı.

Çerkezoğlu 1 Mayıs işçilerin, emekçilerin dayanışma ve mücadele gününü en iyi şekilde kutlamak istediklerini söyledi.

TAKSİM KAZANILMIŞ BİR HAKTIR

Türk İş, DİSK, KESK ve TTB Taksim Hill Otel'de yaptıkları ortak basın açıklamasında Taksim Meydanı'nda olacaklarını bir kez daha yenilediler ve Başbakanla görüşme talep edeceklerini söylediler.

Türk İş Bölge Teşkilatlandırma Sekreteri Nazmi Irgat 2013 1 Mayıs'ın geçen iki yıl gibi sorunsuz kutlamak istediklerini söyledi. Irgat, Valilikle 25 Nisan'da görüşmede uzlaşmaya varamadıklarını “hukuksal olarak ve fiziki olarak Taksim'de miting yapmaya müsaade etmeyeceğiz” denildiğini hatırlattı. Türk İş olarak bütün teşkilatlarına Taksim Meydanı'nda olacaklarını beyan ettiklerini, 1 Mayıs günü Beşiktaş Barbaros Meydanı'nda toplanarak yürüyüşe geçeceklerini söyledi.

Ardından KESK Genel Başkanı Lami Özgen söz alarak 1 Mayıs Taksim'in devrimcilerin, sosyalistlerin, ezilenlerin, mücadelesi ile kazanıldığını altını çizerek “1 Mayıs'a Taksim'e kolay gelmedik, tabii bu yıl da Taksim'de olacağız” dedi. Özgen “İstanbul valiliği ile yapılan görüşmelerde sorun yoktu, son anda yine yasakçı zihniyetle

yine Taksim Meydanı işçilere, emekçilere kapatılmak isteniyor. Buradan bir kez daha hükümeti uyarıyorum yasaklarım, ben yaparım anlayışını değiştirmesi lazım.” dedi.

İstanbul İl Koordinasyonu İKK sözcüsü Zafer Gürsoy, Taksim Meydanı'yla ilgili yapılan yayalaştırma projesinin “yayalaştırma” olmadığını altını çizerek Taksim Meydanı'nda fiziki açıdan bazı önlemlerin alınıp kutlanabileceğini söyledi.

TMMOB'dan Mücella Yapıcı Taksim Meydanı'nın Kadıköy ve Çağlayan Meydanları'ndan daha büyük ve daha fazla girişinin olduğunu söyledi. Yapıcı 2 defa Taksim Meydanı'nda inceleme yaptıklarını, yapılan inşaat çalışmalarının miting yapılmasına engel olmayacağını altını çizdi. Yapıcı “Valilik normal şartlarda insanları, şantiyelerde oluşacak tehditlerden korumak zorundadır” dedi.

Valiliğin hukuksal olarak da Taksim'de kutlamalara izin vermeyeceğini belirtmesi üzerine Avukat Arzu Becerik, gösteri ve yürüyüş kanunları ve AİHM kararlarını hiçe sayarak kutlanmalara izin verilmediğini söyledi. AİHM kuralarına göre yetkililerin böyle açıklamalar yapmasının bile suç teşkil ettiğini belirtti.

Son olarak DİSK Genel Başkanı Kani Beko Taksim'de inşaat çalışmalarının bir handikap yaratıldığını, ama kutlamaya engel olmadığını altını çizdi. Beko, “Taksim Meydanı işçilerin, emekçilerin kazanılmış bir hakkıdır. Bu hakkı kaybetmeyeceğiz” diye konuştu.

KATLEDİLENLER ANILDI

1977 1 Mayıs'ta katledilen işçiler 1 Mayıs Tertip komitesi tarafından anıldı. İşçilerin katledildiği Kazancıyokuşu, Şişhane ve Kadıköy'de karanfiller bırakıldı.

29 Nisan günü Gümüşsuyu'nda bulunan Türk İş binası önünde sabah saatlerinde bir araya gelen DİSK, Türk İş, KESK, TTB temsilcilerinde oluşan 1 Mayıs Tertip komitesi Kazancıyokuşu'na kadar “Yaşasın 1 Mayıs” yazılı pankart açtılar. Kazancıyokuşu'nda katledilen işçiler anısına dikilen heykel önünde konuşmalar yapıldı. İlk önce katledilen 36 işçi için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Tertip komitesi adına konuşan, KESK Genel Başkanı Lami Özgen 1977'de katledilen işçileri saygıyla andığını, onların anısını sonsuza kadar yaşatacaklarını belirtti. Özgen, 1977 katliamının üzerinden yıllar geçmesine rağmen aydınlatılmadığını hatırlattı, “1977 katliamı karanlıkta bırakıldı” dedi. Özgen, Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs'ı kutlayacak işçi ve emekçilere kapatılmak istenmesine karşı Taksim'de olacaklarının altını çizdi.

Ardından söz alan DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, “1 Mayıs 1977'de katledilenleri anmak bu ülkeye, bu meydana, geleceğe, tarihe sahip çıkmaktır. Taksim Meydanı bu ülkenin güzelliklerini üretenleri yok sayanlara karşı direnişin ve kararlılığın adıdır. Mücadelelerin meşrutiyetinin ve haklılığının simgesidir. Ve bu meydan yıllar sonra yeniden mücadele ile kazanılmıştır” diye konuştu. Çerkezoğlu, 1 Mayıs günü Taksim'de olacaklarının altını çizerek konuşmasını bitirdi.

Buradaki anmadan sonra Mehmet Akif Dalcı'nın katledildiği Şişhane'ye doğru yürüyüşe geçildi. İstiklal Caddesi boyunca bildiri dağıtıldı. Şişhane'de Mehmet Akif Dalcı'nın öldürüldüğü yere karanfiller bırakıldı. Kısa konuşmalardan sonra saygı duruşunda bulunuldu. Eylem boyunca kitle sık sık “1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür”, “Yaşasın 1 Mayıs”, “Biji Yek Gulan” sloganları attı.

Tertip komitesi 1996'da Kadıköy'de katledilen 4 işçiyi anmak için Kadıköy'e geçti. □

1 MAYIS ÇALIŞMALARINDAN...

“Yasaklamalara Rağmen 1 Mayıs'ta Taksim'de Olacağız”

İşçi ve emekçilerin mücadele günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Yaklaştıkça da çalışmalar hız kazanıyor. Sizlere yaptığımız çalışmalardan bahsedeceğiz biraz. Çünkü bu çalışmalar sırasında işçi ve emekçilerin 1 Mayıs ve Taksim'i heyecanla beklediklerini görüyoruz.

Bizler bu yıl da emekçilere “Denizlerin Bayrağıyla 1 Mayıs'ta Taksim'e” çağrısı yapıyoruz. Taksim, Mecidiyeköy, Nurtepe, Okmeydanı, Gazi Mahallesi'nde yaptığımız afişler ve çağrı insanların ilgisini çekiyor. Çünkü Denizlerin kitleler üstündeki etkisi o kadar büyük ki, işçi sınıfının en büyük mücadelesinde, devrimimizin önderiyle yürümek herkesi heyecanlandırıyor.

Yine sabah saatlerinde işçiler işine, öğrenciler okuluna giderken bildiri dağıtımları gerçekleştirdiğimizde de aynı heyecanı görmek mümkün. Taksim kitlelerin bilincinde o kadar yer etmiş ki, başka bir alternatifi tartışmıyorlar bile. Çağlayan'da yaptığımız bildiri dağıtım sırasında, bir kadın emekçi bildiri alıp “Taksim'e çağırıyorlar ama Taksim yasaklandı” deyince, yine bildiri verdiğimiz diğer kadın emekçi ise “Ne yasaklaması, Taksim'i kim yasaklayabilir ki, orada olacağız tabii!” diyerek bize bile fırsat vermeden kafalardaki kuşkuvarı dağıtmak için harekete geçiyordu.

Kitleler mücadele içerisinde geliyor, bunu dağıtılan bildirileri ilgiyle okumalarından ve yazılanları tartışmak, konuşmak istemelerinden rahatlıkla anlamak mümkün. 2013 1 Mayıs bu yıl da Taksim'de olacak. En azından bizler Denizlerin yoldaşları olarak kitleleri Taksim'e çağırıyoruz ve onlar bizim her daim orada olacağımızı biliyor. İçişleri Bakanlığı yaptırılmayacağını söylese de bu, devrime yürüyen kitleleri sindiremez, sadece öfkesini daha fazla biler. Kitlelere Taksim çağrısını yapmaya devam edeceğiz.

İstanbul'dan GEB'li İşçiler

Ankara'da Saldırlara Devam

Ankara'da 1 Mayıs, 4 Mayıs Emeğe Ezgi Konseri ve 6 Mayıs Denizler Anması için yapılan çalışmalara devletin tahammülsüzlüğü, 21 Nisan günü bir kez daha kendini gösterdi.

Ankara'nın emekçi mahallelerinden Tuzluçayır'da 1 Mayıs, 4 Mayıs ve 6 Mayıs

için afiş ve bildiri dağıtımını yapan Mücadele Birliği okurları, öğle saatlerinde polisin müdahalesiyle karşılaştı.

Üç Mücadele Birliği okuruna kimlik kontrolü yapıldı ve ardından Tuzluçayır Yavuz Selim Karakolu'na götürüldüler. Karakolda yaklaşık bir saat süren işlemlerin ardından 2 Mücadele Birliği okuruna 182'şer lira para cezası verildi. Afiş ve bildirileri polisler vermeyen Mücadele Birliği okurları, karakoldan çıktıktan sonra Tuzluçayır'da yoğun bir şekilde afiş çalışması yaptı.

Faşizmin başkentinin bütün sokaklarında bütün mahallelerinde olacak, mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz.

Ankara

Mücadele Birliği Platformu

Yenidoğan'da Polis Engeli

Mücadele Birliği dergisi okurları olarak Yenidoğan Mahallesi'nde 1 Mayıs'a ilişkin yaptığımız ajitasyon konuşmaları ve bildiri dağıtımına halkın ilgisi yoğundu. İnsanların kapılara çıkıp bildiri alması ve 1 Mayıs'a katılacaklarını söylemeleri, bu seneki 1 Mayıs'a katılımın nasıl olacağını açık bir şekilde gösteriyordu.

Bu ilgi ve sohbetlerden kaynaklı polis, sivil araç ve 10 yakın sivil polisle çalışmamıza engel olmak ve halka gözdağı vermek için “şikâyet var” bahanesiyle durdurarak GBT sorgulaması yaptılar

Bizleri tahrik etmek isteyen polise karşı Mücadele Birliği okurları olarak tavrımızı gösterdik. Yenidoğan'ın işçi emekçi insanları polisin tavrına karşı yanımızda oldular. En-

gelleme girişimlerine slogan ve ajitasyonlarımızla cevap verdik. Ve kısa bir süre sonra çalışmalarımıza kaldığımız yerden devam ettik.

Sarıgazi Ve Yenidoğan'dan Mücadele Birliği Okurları

Kadıköy'de Saldırı

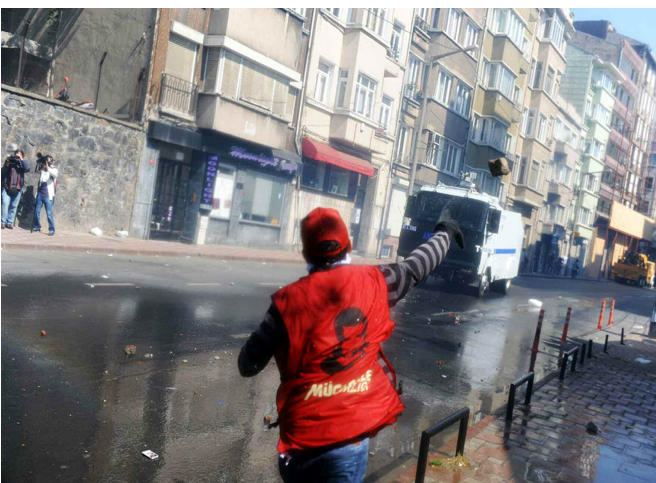
22 Nisan Pazartesi günü Kadıköy'de, Devrimci Öğrenci Birliği'nden olan bizler Mücadele Birliği Platformu'nun 1 Mayıs için çağrı afişlerini yaptığımız sırada güvenlik görevlilerinin saldırısına maruz kaldık.

Afiş yaptığımız sırada gelen güvenlik görevlileri, bizleri engellemek istedi. Bizlerde bu afişlerin izinli olduğunu ve duvarlarda diğer afişlerin de olduğunu söyleyerek afiş yapmaya devam ettik. Bunun üzerine güvenlik görevlileri bizlere fiziki olarak saldırdı. Bir arkadaşımızın kafasına telsizle vurarak trafiğin akış halinde bulunan yola itti. Bunun üzerine arkadaşımız güvenlik görevlisine karşı kendini savunmak için elindeki fırça ile vurduğunda hem arkadaşımız hem de güvenlik görevlisi başlarından yaralandı.

Daha sonra güvenlik görevlisinin şikâyeti üstüne arkadaşımız gözaltına alındı. Serbest bırakıldıktan sonra hastaneye götürülen arkadaşımızın başına dikiş atıldı. 1 Mayıs çalışmalarına başladığımız zamandan beri çeşitli müdahalelerde bulunan burjuvazi, bizleri yıldıramayacak. Denizlerin bayrağı ile 1 Mayıs günü Taksim Meydanı'nda, 6 Mayıs günü de Denizlerin başucunda ve meydanlarda olacağız.

Devrimci Öğrenci Birliği /İstanbul

TAKSİM SAVAŞI HER YERDE!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, Taksim'de kavga ile geçti. İşçi sınıfı ve burjuvazi arasında süren sınıf savaşımının en önemli arenalarından biri olan Taksim'deki mücadele, işçi sınıfının gücünü gösterdi. Burjuvazinin 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını önlemek için aldığı tüm tedbirler, tüm şehrin kara ve deniz ulaşımını kesmek, Unkapanı Köprüsünü kesmek ve Galata Köprüsünü kaldırmak gibi önlemlerine rağmen Taksim'e çıkan hemen tüm cadde ve sokaklar işçi ve emekçiler tarafından savaş alanına çevrildi. Tüm sokaklarda çınlayan "direniş" sloganlarına rağmen, direnmekte olan burjuva sınıfı.

Sendikalar ve çok sayıda devrimci kurum, sabah erken saatlerde DİSK önünde toplanmaya başlarken, ilk çatışma haberi Beşiktaş'tan geldi. Beşiktaş'ta toplanarak Taksim'e yürümek isteyen kitleye polis biber gazı ve tazyikli sularla saldırdı. Barbaros Bulvarı üzerinde toplanan kitle her saldırı sonrası yeniden toplanarak yürüyüşe geçti.

Her tür ulaşımın kesilmesine rağmen işçi sınıfı yaratıcılığını kullandı. Emekçi semtlerden gelen işçiler küçük motorlarla Eminönü'nden Karaköy'e, oradan İstiklal Caddesi ve Dolapdere civarına çıktılar.

Şişli'de ise DİSK önünde toplanan emekçiler ve devrimciler "Yaşasın 1 Mayıs" pankartı açarak 08.30'dan itibaren yürüyüş kortejlerini oluşturdu. Mücadele Birliği Platformu da "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan" pankartı ve bayrakları ile kortejde yerini aldı.

"Yaşasın 1 Mayıs", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak" sloganlarıyla kortejlerini oluşturan işçiler, marşlar eşliğinde yürüyüşe hazırlandılar. Halkargazi Caddesi'ne inmek isteyen işçi ve emekçilerin önünü polis barikatı kesti. Konfederasyonlar yönetimi ile emniyet müdürlüğü arasında yapılan görüşmelerde ancak 10-15 kişinin geçişine izin verilebileceği söylendi. Emekçiler bunu kabul etmeyince saat 09.25 civarında işçi ve emekçilere cadde üzerinde ilk saldırı gerçekleşti.

Harbiye ve Mecidiyeköy yönünden gelen panzer ve TOMA'lar tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırdı. Rüzgarın tüm semte dağıttığı gaz bombalarından polis dahil çok sayıda kişi yaralandı ve ambulanslarla hastanelere taşındı. Mücadele Birliği okurlarından da 5 işçi yüzlerine ve başlarına isabet eden gaz bombası ile yaralandı. Şişli'de biber gazından etkilenen bir hukuk öğrencisinin ciğerlerinden kan gelirken, astım hastası DTCF'li bir öğrenci de baygınlık geçirdi; ODTÜ'den gelen bir öğrenci de gaz bombası etkisiyle düşerek kolundan yaralandı.

DİSK'ten çıkarak ara sokakta merdivenlerden caddeye inmeye çalışan Enerji Sen'li işçilere yönelik saldırıda Enerji Sen Genel Başkanı Kamal Kartal ve pek çok kişi yaralandı. DİSK binasına taşınan yaralılar için gelen ambulansların geçişine izin vermeyen polis, DİSK binasına da gaz bombaları ile saldırdı. Sokakta da polis saldırılarına karşı emekçiler tekrar tekrar toplanarak yürüyüşe geçti. Şişli Camii'den Harbiye'ye kadar polis barikatları ile çevrilen her sokakta çatışmalar yaşandı. Polis biber gazının yanı sıra kimyasal madde karıştırılmış olan tazyikli suyla saldırdı.

Şişli'nin her bir sokağı savaş alanına dönerken, barikatlar Hak-İş için açıldı. Şişli'de DİSK'e Beşiktaş'ta KESK'e saldıran sermaye, yandaş

konfederasyonuna Taksim Meydanı'nı açtı, yaklaşık 100 kişi anıta çelenk koyarak halaylar çekti. Öğle saatlerinde Taksim Meydanı'na ulaşmayı başaran İHD'liler bir açıklama yaptılar. Ümit Efe ve Gülizar Tuncer'in de aralarında olduğu avukatlar saldırıları protesto ederek anıta karanfil bırakmadan ayrıldılar.

Saatler 12.00'yi geçerken DİSK Genel Başkanı Kani Beko, eylemi sona erdirdiklerini duyurdu. Bu çağrının ardından işçiler ve devrimciler, Taksim'e yürümek için Bomonti, Feriköy, Dolapdere ve Tarlabası'na ulaştı. Çatışmalar ve saldırılar da bu güzergah üzerinde sokak sokak yayıldı. Ara

sokaklarda toma ve panzerlerin saldırılarına karşı koyan eylemciler kaldırım taşlarını sökerek sapanlarla, taşlarla, molo-toflarla polisi geri püskürttüler. Pek çok yerde panzerler ve tomalar darbelendi, devrilme tehlikeleri yaşadı. Polisin attığı biber gazları eldivenlerle yakalanarak su dolu kovalarda söndürüldü ya da polise geri fırlatıldı.

Şişli'den Tarlabası'na uzanan çatışma hattının hemen her sokağında bulunan Leninistler, 5'er 10'arlı gruplarla gerilla tarzı çatıştılar. Hedefi sürekli Taksim'e çevirmeye çalışan Leninistler, Feriköy-Bomonti civarında saatlerce çatıştı.

Çatışmaların sürdüğü sokaklarda mahalle sakinleri gazdan fenalaşanları, yaralananları evlerine alarak tedavi etti, eylemcilere pencerelerden limon, su ve fularlar attı. Tarlabası sokaklarında yurtsever gençlerin de katılımıyla güçlenen çatışmalar, akşam saatlerine kadar sürdü.

Saatler 19.00'u geçerken Taksim'e ve İstiklal Caddesine açılan tüm sokaklar barikatlarla kapalı idi ve caddeler araç trafiğine kapalıydı. Gün sona ererken, Avrupa yakasının hemen tüm caddelerinde çatışan işçi ve emekçilerin içinde Taksim Meydanı'na ve Anıta ulaşmamış olmak bir sızı olarak kalmıştı. □

1 MAYIS TAKSİM'DİR;

2013 1 Mayıs'ının tarihe geçtiği kesindir. 1 Mayıs'ta sadece İstanbul değil tüm Türkiye ve Kürdistan tarihi bir gün yaşadı. Sermaye sınıfının, devletin, hükümetin devrimden korkusu yıllar sonra ilk defa İstanbul'un en kritik, en önemli köprülerini açtırdı. Bu tablo, köprülerin ayaklarının havada olduğu tablo, akıllardan silinmeyecek!

Sadece bu mu? Tepeden tırnağa silahlı, gaz bombaları, basınçlı su araçları, biber gazlarıyla donatılmış polislerle devrimcilerin göğüs göğse savaşını, şehir içinde gerilla savaşını aratmayan çarpışmalarını, çoğu yerde polisi geri püskürten cesaretlerini ortaya koyan sahneleri kim unuttur!

Devlet ve hükümet 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasından nasıl bir korkuya kapıldığını İstanbul'un trafiğini felç eden kararlar olarak, tramvay, metrobüs, otobüs, metro, vapur seferlerini durdurarak, ilan edilmemiş bir sıkıyönetim uygulayarak gösterdi. Alınan kararlar korkunun büyüklüğünü de gösterdi. İstanbul, yıllar sonra, ilk defa bu tür yasaklara sahne oldu.

Devletin İstanbul'daki başı Vali, çatışmaların "üç bin beş yüz kişilik marjinal gruplar" olduğunu ileri sürüyor. Öyle olsun! İstanbul'da, polisle göğüs göğse çatışmaya, gerilla savaşını aratmayan bir savaşa girmeye hazır üç bin beş yüz kişi az mı? Belli ki devletin Valisinin sayı mef-

humu yok; devrimci çatışmalara hazır binlerce kişinin varlığının ne anlama geldiğini bilmiyor! Kaldı ki, Valinin açıkladığı rakamın gerçeğin çeyreği bile olmadığını biliyoruz. Sayı şu kadar ya da bu kadar ne fark eder! Dünya, Türkiye'de 1 Mayıs'ın savaş sahneleri eşliğinde kutlandığına tanık olmadı mı?

Bütün bunlar 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının basit bir "alan" ısrarı olmadığını yeterince kanıtlıyor. Sermaye sınıfı ve faşist devlet, Taksim'e çıkmış işçi sını-

Kazlıçeşme'de ya da başka bir yerde kutlayın diyoruz" sözleriyle ortaya koydu. Aynı konuşmada aynı Başbakan TKP'nin Kadıköy mitingini işaret ederek kendi çıkarlarına uygun olan yeri de açıklamış oldu.

Kızıl 1 Mayıs Olmaz;

Yeşil ya da Sarısını Verelim!

Leninist Parti uzun yıllar boyunca Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketine Taksim'de ısrarın devrimde ısrar olduğunu; basit bir alan tartışması olma-

dığını anlatmaya ve her yıl Taksim'e çıkarak örnekler yoluyla kavratmaya çalıştı. Taksim'in yolunu açmak devrimin yolunu açmaktı. İki ülkenin devrimci hareketi, Leninist Partinin yarattığı devrimci politik etkiye daha fazla direnemedi ve yüzünü Taksim'e çevirmek zorunda kaldı.

Devrimci güçlerin ve kitlelerin Taksim ısrarı dayanılmayacak bir baskı gücüne erişince sermaye sınıfı ve faşist devlet, yasal kanallar açarak bir deneme yapmak istedi-

diler. 1 Mayıs'ın Taksim'de yasal

olarak kutlanmasının önünü açtılar. Amaç, 1 Mayıs'ı devrimci özünden uzaklaştırmaktı. Ama onların farklı amaçla açtıkları yoldan kitleler kendi özlemlerini gerçekleştirmek üzere milyonlar halinde yürümeye başladılar. Geçtiğimiz yıl Taksim'e çıkan kitle sayısı bir buçuk milyonu bulmuştu.

Mayanın tutmadığı görüldü. O halde

fının dev gövdesinde devrim hayaletini görüyor. Onun için Taksim meydanında böyle bir hayaletin dolaştığını düşünmek bile istemiyor. Sermaye sınıfı ve hükümet açısından sorun 1 Mayıs kutlamaları değil ama 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasıdır.

Hükümetin başbakanı hükümetin ve sermaye sınıfının bu yaklaşımını "Biz 1 Mayıs'ı kutlamayın demiyoruz ama gidin

TAKSİM DEVRİMDİR!

yeni bir yol denenmeliydi.

Dinci/gerici sendikacılara Taksim yolunu açmak ve TKP denen sosyal reformist partiye Kadıköy meydanına göndermek; böylece kızıl 1 Mayıs'ı "yeşil ya da sarı" 1 Mayıs'a çevirmek; şimdi denen yol budur. Bunun için Hak-İş, bizzat devlet tarafından Taksim'e gönderilirken TKP'ye de Kadıköy'de miting görevi verildi. Yeşil sevmeyenlere sarı 1 Mayıs alternatifi olsun diye!

Göl Maya Tutar Mı?

Tutmaz! Hükümet bu gerçeği öğrenmenin bedelini sokak savaşlarıyla ödedi. Ne Hak-İş'e Taksim yolunu açmak ne de TKP'yi Kadıköy mitingiyle görevlendirmek 1 Mayıs'ın kızıl renginde geçmesini önleyebildi. Devlet "yasak" kararını günler öncesinde ilan etmesine rağmen hiçbir

devrimci çevre Taksim'den vazgeçmedi; vazgeçmeye cesaret edemedi. Buna sendikaların büyük bir kısmı dâhil.

Burada bir kez daha yıllar boyu Taksim'e çıkarak 1 Mayıs'ın kızıl kalmasını sağlayan Leninist Partinin devrimci politik etkisine işaret etmek gerekiyor. Bu etki sayesinde öyle bir yola girildi ki, bundan böyle Taksim'den vazgeçen çevrenin politik iflasla karşı karşıya kalacağını artık herkes görüyor, kabul ediyor. Tıpkı, iki yıl önce "Taksim'i kazandık sıra memleketi

kazanmaya geldi" diye yazan sosyal reformist TKP'nin bugün uğradığı politik iflas gibi. Bu yılın 1 Mayıs'ında Kadıköy'de politik bir ceset vardı.

Taksim'in yolu uzun yıllar önce ve ağır bedeller pahasına Leninist Parti tarafından açılmıştı. DİSK'ten KESK'e, oradan pek çok çevreye kadar çok geniş bir yelpaze Taksim

yoluna girdikten sonra sermeye sınıfının ve devletin kitleleri bu yoldan geri çevirme şansı kalmadı. 2013 1 Mayıs'ında Taksim için savaşan binlerce insanın varlığı bunun kanıtıdır.

Kitleler yüzünü devrime çevirmişken kitlelerin en ileri kesimlerine devrim için savaşmak düşüyor. Taksim için yapılan savaş buydu. Bundan şüphesi olanlar bu yılın 1 Mayıs İstanbul resimlerine baksın!

O resimlerde şunu görecekler: 1 Mayıs Taksim'dir; Taksim devrimdir! □

SİBEL İÇİN AYIŞIĞI'NDA...

belgeseli izletti.

22 Nisan 2001 günü ölümsüzlüğe uğurlanan Sibel Sürücü şahsında tüm ölümsüzleşen devrim savaşçıları için herkesi saygı duruşuna davet ettikten sonra, “Böyle puslu bir bahar sabahı uğurladık Sibelimizi güneşe... 12 bahar geçti üzerinden. Bizler de istedik ki, hem yoldaşımızı analım, hem de onu tanımayanlara anlatalım” diyerek kısaca Sibel Sürücü’yü tanıttılar.

“Sibelimiz güneşimiz Tokat’ta tanıştı devrimci mücadeleyle. Ve kısacık yaşamına uzun bir kavga sığdırdı. İstanbul’un yoksul semtlerinden illegal alana, oradan zindanlara taşıdı mücadelesini. 19 Aralık 2000’de yaşanan zindan savaşlarında Ümraniye zindanında 4 gün boyunca dünyanın en güçlü ve donanımlı ordularından birine karşı savaştı. 4 günün sonunda Kartal Zindanı’na götürülen Sibel Sürücü, hücrelerde tutsağın tek silahı olan bedenini ortaya koyarak savaştı. 122 gün süren Ölüm Orucu eylemine bedeni yenik düştü, ölümsüzleşti.” dedikten sonra onu şiirlerle anlatmaya başladı Emekçi Kadınlar. Yazdığı mektuplarla, şiirlerle Sibel’i anımsattılar tanıyanlara, tanımayanlara da tanıttılar.

Sibel’i asıl anlatan, Sanat Merkezi’nin hazırladığı çalışma oldu. F tipi cezaevlerine geçişle, 19 Aralık katliamıyla başlıyordu. Döneme ait görüntüler ve Sakine Ananın anlatımları ile o günlere gidildi. 19 Aralık’tan Ümraniye Zindanı ve Kartal Hastanesi’ne uzanan öykü; görüntüler, anlatımlar, mektuplar, şiirle örülmüştü. Sibel’in çocukluğundan Ayazma Mezarlığı’na kısa yaşamı fotoğrafları ve tiyatro sahneleri ile anlatıldı. Dostlarımızın kısa süre önce elimize ulaştırdığı cenaze töreni görüntüleri ise duyguların en yoğunlaştığı anlar oldu.

Yaklaşık 1 saat süren etkinlik, Sibel’in “*Senin bir sürü çocuğun var, yalnız biz değil. Ne olursa olsun yaptıkların boşa gitmeyecek ve unutulmayacak, bunu bilmelisin. Farkında bile değilsin ama tarihsel anlamı olan güzellikler yaratıyorsun. Bizim için değil yalnız, tüm çocuklar için...*” sözleriyle Sakine Ananın sahneye davet edilmesi ve onun kısa anlatımıyla son buldu.

Sohbet etmek için geçtiğimiz salonda da Sibel Sürücü’nün Tokat’taki ilkokul öğretmeni bize Sibel’i anlattı. Bir anma etkinliği daha O’nu tanıyan, onunla omuz omuza mücadele edenlerin O’nu ilk günkü gibi hatırlamaları ve gençlerin de O’nu tanıyamamış olmanın hüznü ile sona erdi. □

“İnsanların idealleri için yaşaması ile idealleri için ölmesi arasında fark göremiyorum” diyen Sibel Sürücü’yü anmak için ailesi, yoldaşları ve dostları 21 Nisan Pazar günü Ayışığı Sanat Merkezi’nde toplandı.

12 sene önce zindanlarda süren Ölüm Orucu Eyleminde 122 gün sonunda ölümsüzleşen Sibel Sürücü için bir anma etkinliği düzenleyen Emekçi Kadınlar, kısa bir şiir dramatisasyonunun ardından Ayışığı Sanat Merkezi’nin hazırladığı

ÇOCUĞUMUN MEZARINA TAŞ DOLDURULMUŞ

Küçükçekmece Belediyesine bağlı Ayazma Mezarlığı'nda bulunan mezarlar ailelerin haberi olmadan başka mezarlıklara taşındı. Habersiz taşınan mezarlardan biri de TKEP/L davası tutsağı ve Ölüm Orucu savaşçılarından Sibel Sürücü'ye ait.

Ayazma'da gecekonduların yıkımından sonra başlatılan My World Europe konutlarının büyük bölümü tamamlandıktan sonra yol, park vb. yapılması için Ayazma Mezarlığı'nın yıkılmasına geldi sıra. Naşlar, ailelere haber verilmeden başka mezarlıklara taşındı.

Sibel Sürücü'nün dayısı Şenol Budak yeğenin ölüm yıldönümü yaklaşırken, mezarın bakımını yapmak için Ayazma Mezarlığı'na gittiğinde gördükleri karşında şaşkına döndüğü belirtti; hemen Sibel Sürücü'nün annesi Sakine Sürücü'yü telefonla arayarak olayı bildirdi.

Ardından Küçükçekmece Belediyesi'ne bağlı Mezarlıklar Müdürlüğü'nü aradı.

Mezarlık Müdürlüğü'nden yetkili İlyas Büyük ile görüşen Şenol Budak, Ayazma Mezarlığı'nda bulunan yeğenin mezarının nasıl haber verilmeden taşındığını sorduğunda "Sizlere ulaşamadık" cevabını aldığını söyledi.

Kendilerine ulaşamadığı gerekçesine "Bu mümkün değil nüfus kaydında ailenin, bizlerin ulaşabileceği her türlü kaydı bulunuyor" diyerek yetkiliye tepki gösteren Budak mezarın nereye taşındığını sorduğunda, Hadımköy Gülbahçe Mezarlığı'na götürüldüğü öğrendi.

Şenol Budak yeğeni Sibel Sürücü'nün

kemiklerinin gerçekten Gülbahçe Mezarlığı'na nakledildiğinden şüphe ettiğini söyledi. Budak "Ayazma Mezarlığı'na gittiğimde bütün mezarlar boşaltılmış, talan edilmişti, mezarlığın üst tarafında yol çalışması var. Sibel'in mezarının üzerine hafriyat dökülmüş üzerinde koca kaya parçaları var, mezarın küçük bir kısmı görülüyor." dedi. Budak, Sibel Sürücü'nün mezarının hemen yanındaki asker mezarının hafriyattan korunduğunu ve mezarın taşınmadığının altını çizdi.

Budak; "Nasıl oluyor da o mezar korunuyor da bizim mezarımızın içi taş ve toprakla örtülü oluyor. Bu, insanların ölümlerinin bile eşit olmadığını gösteriyor" dedi.

Sibel Sürücü'nün F tipi cezaevlerine karşı başlatılan Ölüm Oruçlarına katılan ve TKEP/L davasından yargılanan bir devrimci olduğunu hatırlatarak, "Sibel Sürücü İkitelli halkı tarafından çok sevilen ve saygı duyulan bir kişiydi. Cenazesini binlerle uğurladık. Sibel İkitelli yoksul halkını çok severdi, onun vasiyeti üzerine Ayazma Mezarlığı'na gömdük." ifadelerini kullandı.

Anne Sakine Sürücü, durumu öğrenmesi üzerine İstanbul'a gelerek kızı Sibel Sürücü'nün mezarını gördüğünde şok olduğunu söyledi.

Sakine Sürücü, Tokat'tan her yıl kızının ölüm yıldönümünde anma yapmak için geldiğini belirtti. Bu yıl da yine İstanbul'a geldiğinde kızının hafriyat ve taş dolu mezarıyla karşılaştığını aktardı. Mezarın başında durarak, "Bu mezarın içi

taş dolu, üstten aşağı taşı yıkmışlar; yanındaki de mezar, onu kormuşlar; bizim mezara gelince içi taş dolu. Benim çocuğumun kemiklerinin burada olduğunu düşünüyorum çünkü ben burada yoktum. Çünkü ben güvenemiyorum. Bize hiç bir haber vermeden, sormadan bizim çocuğumuzu almış götürmüşler; kafalarına göre kendileri belirlemişler, bu bizim çocuklarımız benim çocuğum, nasıl kendi başlarına karar veriyorlar. Benim yanımda tapum var, bu mezarın bir tapusu var, tapuyu sormadan, bizim tapulu yerden çocuklarımızı alıp başka yere nakletmişler." dedi.

Sakine Sürücü kızı Sibel Sürücü'den bahsederek; Sibel Sürücü'nün devrimci olduğunu ve TKEP/Leninist davası tutsağı olarak Ölüm Orucu eyleminde ölüm-süzleştiğini söyledi.

Sakine Sürücü, "Ben bunun peşini bırakmayacağım avukata vekalet verdim, tazminat davası açacağım, gereken her şeyi annesi olarak yapacağım ve hakkımı alacağım. Böyle bir adalet olmaz. Eğer bir eşitlik varsa, şu mezar korunmuş benim çocuğumun mezarı niye taş doldurulmuş, yok edilmiş, böyle bir memleket olamaz, böyle bir memleket böyle bir dünya istemiyorum. İnsanlara gerçekten saygı, sevgi gösteren bir memleket istiyorum, iyi yaşamak istiyorum. Biz bu memlekete yaşayamıyoruz, ölümlerimiz de kendimiz de, saygı sevgi görmüyoruz" diye konuştu. Anne Sakine Sürücü Avukatları aracılığıyla Mezarlıklar Müdürlüğü hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını aktardı. □

SAVAŞMADAN ASLA KAZANAMAYIZ

İzmir’de 18 Nisan günü DİSK, Türk-İş, KESK, TMMOB ve TTB’ne bağlı işçi ve emekçiler, taşeron ve güvencesiz çalışmaya karşı sokağa çıktı. İşten atılacak olan İzmirli işçileri ve aylardır maaşlarını alamayan BMC işçileri için de sokağa çıkan emekçiler, toplanma yeri olan Bas-

Mane Meydanı’na iki ayrı yürüyüş kolundan geldi.

Ve 3 Nolu Şube Başkanı olan Memiş Sarı’ya bıraktı. “Eylem gün ve saatlerimizi Genel-İş 1-2-3-4-5 şubeleri ile ortak karar aldık. İlk olarak 24 Nisan Çarşamba günü saat 15.30’da İzmir Büyükşehir Belediyesinin önüne 6 metre büyüklüğünde 24 saat açık olacak şekilde direniş çadırı kuracağız. Bu çadır yalnızca 650 İzelman işçisinin değil taşeronla karşı mücadele eden tüm işçi sınıfının çadırıdır ve herkes orayı sahiplenmelidir. 25 Nisan Perşembe günü saat 15.30’da herkes Genel-İş önünde toplanacak. En önemlisi olacak eylemimiz, 26 Nisan Cuma günü Genel-İş’in örgütlü olduğu tüm ilçe ve birimlerde tam gün iş bırakma eylemi gerçekleşecektir. Ayrıca o gün Belediyeye ait toplu taşıma araçlarının da 650 işçi ile dayanışma adına tam gün iş bırakacaktır” dedi.

Sözü alan 2 nolu şube başkanı Taner Şanlı da “Bu ülkede bir çok süreç yaşandı. Bizler ne gördük ve neler yapmalıyız. Sorun 650 işçinin sorunu değil tüm işçi sınıfının sahiplenmesi gerektiği genel bir sorundur. Bu dönemde sendikaların güven vermesi gerekir. Bu süreçte birbirimizi anlamalı ve mücadelemize sarılmamız unutmamalıyız ki savaşmadan asla kazanamayız” dedi.

İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin taşeronlaştırma saldırılarına karşı bir süredir eylem halinde olan İzelman işçileri ve Genel-İş Sendikası İzmir şubelerine üye işçiler 24 Nisan tarihiyle Büyükşehir Belediyesi’nin önünde bir eylem çadırı açarak eyleme başladılar.

Saat 15.30’da belediye önünde toplanarak “Taşeronla Geçit Vermeyeceğiz” pankartı açan işçiler eylem esnasında sık sık “Birleşe Birleşe Kazanacağız”, “Susma Haykır, Taşeronla Hayır”, “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz” sloganları attılar.

Genel-İş Sendikası adına yapılan açıklamalardan sonra “Taşeronla Karşı Nöbet Çadırı” kuruldu. Bu sırada Dokuz Eylül Üniversitesi’nde devrimci öğrencilere yönelik faşist saldırı haberini alan işçiler öğrencilerin yanına gitmek istediler. Ancak olayların durulduğu haberi gelince eylem alanlarından ayrıldılar.

İzelman işçilerine sabaha karşı bir saldırı oldu. Sabah saat 06.00 civarında saldıran ve işçilerin çadırını kaldıran sivil polis ve çevik kuvvet ekipleri, işçilerin Konak’ta çadır kurmasının yasak olduğunu, çevreyi kirlettiklerini iddia ettiler.

İzelman işçileri, saat 10.00’da yaptıkları basın açıklamasıyla saldırılarına kınadı. İşçiler ilk önce bildiri dağıtarak işçi ve emekçileri bilgilendirdiler ve 1 Mayıs’a çağrı yaptılar. Kurdukları çadırın önünde toplanan Genel-İş Sendikası üyeleri ve İzelman işçileri, baskı ve saldırıların kendilerini yıldırılmayacağına haykırdılar.

Eylemde sendika adına konuşan DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı valinin çadırın kent estetiğine uymadığı gerekçeyle kaldırılmasını istediğini söylerken, baskılara ve saldırılara karşı eylemlerine devam edeceklerini belirtti.

İki duyuru yapıldı. İlk duyuru işçilerin işlerini kaybetmelerine neden olan ihaleye karşı açılan davaya ilişkindi. Mahkemenin yürütmeyi durdurma kararı aldığı öğrenen işçiler, haberi

Basın açıklamasının ardından eylem müzik dinletisi ile sona erdi.

22 Nisan Pazartesi günü saat 16.00’da Genel-İş Sendikası Şube başkanları ve işçileri, İzmir Büyükşehir Belediyesi Çetin Emeç Konferans Salonunda 1 Mayıs’ta işten atılacak olan 650 işçi ile ilgili alınan bir dizi eylem kararlarını açıklamak üzere toplandılar.

İlk sözü alan şube sekreteri Can Bağdır “Bizler belediye işçileri olarak bugüne kadar çok görkemli eylemler yaptık. Gücümüzü işçi sınıfının örgütlü mücadelesinden alıyoruz. Şube sekreteri tekel işçilerinin sokak mücadelesini örnek göstererek kazanmak bizim elimizdedir” dedi, sözü DİSK Bölge Temsilcisi

sevinç çığlıklarıyla ve sloganlarla karşıladı. Böylece işçiler eylemlerine neden olan ihaleyi kısa bir süreliğine durdurmuş oldular. İkinci du-

yuru ise Dokuz Eylül Üniversitesi'nde 1 Mayıs çalışması yapan devrimci öğrencilere dönük saldırılara ilişkindi. 1 Mayıs'ın işçi sınıfı açısından öneminden bahseden Memiş Sarı, "çocuklarımıza ve gençlerimize dokunmayın" dedi.

Akşamüzeri gelen haber ise, kutlamaları artıracak nitelikteydi. Büyükşehir Belediyesi için ihaleye giren taşeron Hanoğlu-Zigana ortaklığı, ihaleden çekildiğini açıkladı. Böylelikle belediyenin işçileri işten atmak için de gerekçesi kalmamış oldu.

Mücadele Birliği/İzmir

DHL'DE MÜCADELE DEVAM EDİYOR

TÜMTİS Sendikasına üye oldukları için işten çıkartılan ve DHL önünde eylemde olan işçiler için Sendikal Güç Birliği Platformu Alman Konsolosluğu önünde eylem yaptı.

Alman Konsolosluğu ile Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın ve Kristal-İş Genel Başkanı Bilal Çetintaş birlikte görüşmede bulundular. TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk eylem sırasında yaptığı konuşmada, DHL'nin Alman devletinin de ortağı bir şirket olduğunu belirterek "DHL'deki mücadelemiz tüm baskılara ve oyunlara karşın 10 aydır devam ediyor. Mücadelemizin 180'inci gününde Hak-İş'e bağlı Öz Taşıma-İş'in patronla iş birliği içerisinde, bir emek örgütüne yakışmayacak onursuzluk içinde, direnişi karma girişimlerini gördük. Bu onursuzluğu unutmak kolay değil, mücadelemize devam ediyoruz." diye konuştu.

Sendikal Güç Birliği Platformu adına ise dönem sözcüsü Kristal-İş Genel Başkanı Bilal Çetintaş konuştu. Sendikal Güç Birliği Platformu olarak TÜMTİS'in mücadelesinin yanında olduklarını belirten Çetintaş, tüm emekçilerin 1 Mayıs Bayramı'nı kutladı. Çetintaş 1 Mayıs'ta Sendikal Güçbirliği'nin Beşiktaş'ta toplanarak Taksim'e yürüyeceği bilgisini de verdi. □

ÇAYKUR İŞÇİLERİNİN GREVİ 1 GÜN SÜRDÜ!

Tek Gıda İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Çaykur'da patronlarla anlaşma sağlanamayınca 22 Nisan'da işçiler greve gitti. Yaklaşık 300 işçi, sabah saat 08.00'de Çaykur Genel Müdürlüğü önünde toplandıktan sonra bina girişine "Bu İş Yerinde Grev Vardır" pankartı astı. Tek Gıda-İş Sendikası üyeleri, 58 işletmede de grev pankartı astı ve 4'er grev gözcüsü, önlüklerini giyerek nöbete başladı.

Çaykur Genel Müdürlüğü önünde toplanan işçilere, Sendikal Güç Birliği Platformu'na bağlı sendika genel başkanları ve KESK'li emekçiler katılarak destek verildi.

Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel, grevin bölge ve Çaykur tarihinde bir ilk olduğunu belirterek, 5 yıldır toplu iş sözleşmesinden mahrum bırakılan 10 bin işçinin taleplerinin toplu sözleşme masasında karşılıksız bırakıldığını söyledi.

Türkel, normalde 20 Mayıs'ta işbaşı yaptırılan 7 bin mevsimlik işçinin 20 Nisan'da "Acele gelin, işbaşı yapın" denilerek Çaykur işletmesi tarafından grev kırıcılığı yaptırıldığını söyledi.

İşçiler, Çaykur önünde halay çekerek, horon tepiti ve "Birleşe, Birleşe Kazanacağız", "Çaykur İşçisi Yalnız Değildir", "İşçiyiz, Haklıyız Kazanacağız" sloganları attı. Ardından grev gözcülerini Çaykur önünde bırakarak Tek Gıda-İş Sendikası Rize Şube Başkanlığı'na yürüdüler.

Sendika her işçi için, 5 yıl geriye dönük kampanya primi ve "yıpranma zammı" olarak 500'er TL ücret artışı istemişti. Çaykur Genel Müdürü İmdat Sütüoğlu ise bunun kuruma altından kalkılamayacak yük getireceğini belirterek karşı çıkmıştı.

"Çaykur grevi, Türkiye'de kamudaki son 20 yılın en büyük grevi olacak!" diyen Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel, akşam saatlerinde grev katılımının çok az olduğunu söyleyerek "işçileri mağdur etmemek için" grevin bitirildiğini duyurdu, işçilere işbaşı yapması çağrısında bulundu. Tek Gıda İş Sendikası, henüz ayrıntılı bir açıklama yapmadı. □

HEKİMLER ÖLÜYOR

Sağlık emekçileri tüm yurttaki "Şiddeti doğuran ve besleyen sağlık sistemine karşı mücadele için G(ö)revdeyiz" diyerek iş bırakma eylemi yaptılar.

17 Nisan günü İstanbul Çapa Tıp Fakültesi önünde bir araya gelen sağlık emekçileri, geçen yıl Antep'te bir hasta yakını tarafından öldürülen Dr. Ersin Arslan a-

nısına ve sağlık kurumlarında sağlık çalışanlarına artan şiddetin önlenmesi için bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

İstanbul Çapa Tıp Fakültesi bahçesinde Türk Tabipler Birliği, Tabip Odası, SES, Dev Sağlık İş, çağrısıyla bir araya gelen sağlık emekçileri sabah saatlerinden itibaren toplanmaya başladılar. Saat 11.00'da yürüyüşe geçen emekçiler ellerinde öldürülen hekimlerin resimleri ve "Böyle Sağlık Sistemi Sona ERSİN", "Hekimler Ölüyor Yetkililer Seyrediyor", "Sağlık İş Ekip İşidir" yazılı dövizlerle yürüdüler.

Çapa Tıp Fakültesi'nden Millet Caddesi'ni trafiğe kapatarak yürüyen kitle, Sultanahmet'te bulunan Sağlık İstanbul İl Müdürlüğü önüne kadar yürüdüler. "Sağlıkta Şiddet Sona ERSİN", "Eşit, Parasız Sağlık" sloganları atan sağlık emekçilerine bir çok sağlık örgütü ve Mücadele Birliği, Devrimci Emekçi komiteleri de eylem destek verdi.

Sağlık İl Müdürlüğü önüne gelen kitle burada ilk önce sağlık kurumlarında öldürülen sağlık çalışanları için saygı duruşunda bulundu, ardından Dr. Ersin Arslan için bir parça söyledi. Sağlık örgütlerinin ortak hazırladıkları basın metnini Tabipler Odası Genel Sekreteri Ali Çerkezoğlu okudu.

Dr. Ersin Arslan'ın Gaziantep'te bir hasta yakını tarafından bıçaklanarak öldürüldüğünü hatırlatan Çerkezoğlu, "Aradan bir yıl geçti, ancak sağlık çalışanları her gün ülkenin dört bir yanında şiddete görmeye devam ediyor." dedi. Sağlık çalışanlarını, hasta ve hasta yakınlarıyla karşı karşıya getiren akıl dışı bir sağlık sistemini olduğunu belirten Çerkezoğlu, tüm bunların sonucunun bozuk bir sağlık sistemi, tedavi olamayan hastalar, çalışanlara yönelmiş öfke ve şiddet olarak ortaya çıktığını söyledi.

Açıklamadan sonra eylem sloganlarla sona erdi. □

ANTEP'TE SAĞLIK EMEKÇİLERİ EYLEMDE

17 Nisan 2012 yılında görev yaptığı Av. Cengiz Gökçek Devlet Hastanesinde bir hasta yakını tarafından bıçaklanarak öldürülen Dr. Ersin Arslan'ın birinci yıldönümünde anmak için bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde sağlıkta yaşanan şiddetin son bulması dile getirilirken AKP'nin adım adım yaşama geçirdiği sağlık politikaları eleştirildi.

Basın açıklaması, ismi Dr.Ersin Arslan Devlet Hastanesi olarak değiştirilen hastanenin girişinden başladı. Saat 13.00'te toplanmaya başlayan sağlık çalışanları ve destek için gelen birçok kurum ve kitle örgütleri 13.30'da Demokrasi Meydanına doğru sloganlarla yürüyüşe geçti.

Yürüyüş öncesi Türk Sağlık Sen ve SES arasında kısa bir gerginlik yaşandı. Birçok farklı ilçelerden gelen sağlık kurumları ve Türk Sağlık Sen'in pankart açmasına rağmen SES Sendikasına hem pankart açmasını hem de tutuklu bulunan SES üyesi bir emekçinin dövizinin taşınmasını istemediler. Ancak tüm baskılara rağmen Sağlık Emekçileri Sendikası pankart ve dövizleri ile yürüyüşe geçti. Eylemde sık sık AKP'nin sağlık politikalarını eleştiren ajitasyon konuşmaları yapılırken "Sağlıkta Dönüşüm Ölüm Demektir", "Sağlıkta Şiddete Hayır", "AKP Sağlığa Zararlıdır", "Sağlıkçıya Uzanan Eller Kırılısın", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Demokrasi Meydanı'na geldiği sırada Tabipler Odası tarafından açıklama yapıldı.

Açıklamada 1 günlük iş bırakma eylemine atfen "17 Nisan 2013 günü öldürülen meslektaşımız Dr. Ersin Arslan'ı anıp Türkiye'de sağlık alanındaki şiddeti, nedenlerini, çözüm önerilerini tartışacağımızdan dolayı acil hastalar, kanser hastaları, diyaliz hastaları ve yatan hastalar dışında sağlık hizmeti sunamayacağız." denildi.

Eylem 10 dakikalık oturma eylemi ile sonlandırıldı. □

SAĞLIKÇILAR İZMİR'DE DE EYLEMDEYDİ

17 Nisan günü sağlık emekçileri İzmir'de de iş bıraktı, acil ve yatan hastalarla kanser hastaları dışında çalışmadılar. Sağlık emekçileri 12.30'da da Ege Üniversitesi poliklinikler önünde toplanarak eylemlerine başladılar.

Her hastanenin kendi pankartıyla bulunduğu eylemde, ayrıca "Sağlık Çalışanlarına Şiddetin Nedeni Piyasalaşan Sağlık Sistemi", "Bu İş Yerinde Grev Var", "Ölmek İçin Okumuyoruz", "Böyle Sağlık Sistemi Olmaz. Bu Şiddet Sona Ersin" pankartları açıldı.

Kürsüden TTB MK üyesi Fatih Sürenkök söz aldı ve AKP hükümetinin ve sermayenin sağlıkta dönüşüm programını eleştirdi. Daha sonra SES MYK üyesi Zülfiyar Kartal kısa bir konuşma yaptı. Sağlık alanında örgütlü kurumların ortak hazırlanan basın metnini ise İTO Başkanı Mete Güzelanıt okudu. Okunan basın metninde sağlık emekçileri taşeron sistemini ve performans dayalı çalışmayı ve sağlıkçılara yönelik şiddeti protesto ettiler. Eylemde ayrıca Genel Sağlık-İş Sendikası, Türk Sağlık Sen, SES İzmir Şube Başkanı, Dev Sağlık-İş, İzmir Diş Hekimleri Odası, İzmir Aile Hekimleri Odası birer konuşma yaptı.

Eyleme KESK Şubeler Platformu, DİSK Ege Bölge Temsilciliği, Genel-İş Şubeleri, Belediye-İş 6 No'lu Şube Başkanı, TMMOB destek verdi.

Mücadele Birliği/İzmir

EMEK DÜŞMANI YASALARA HAYIR

Sağlık emekçileri, Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ağız ve Diş Hastalıkları binası önünde bir araya gelerek Kanun Hükmünde Kararnameler'in(KHK) sorunları katmerleştirdiğine dikkat çektiler. 18 Nisan günü emekçiler, hükümetin hastaneleri özelleştirmek için attığı adımlarla tüm çalışanların güvencesiz, kölelik yasalarına göre çalıştırmak için çıkarılan KHK'lerle sadece sağlık çalışanlarının değil tüm hastaların mağduriyetine yol açtığının altını çizdiler.

Şişli SES Şubesi'nin çağrısıyla hastane önünde toplanan Türk Sağlık Sen, Dev Sağlık İş üyesi işçiler de açıklamaya katıldılar.

Basın açıklamasını Özlem Duyar okudu. Performans sistemiyle emekçilerin birbirine düşürülmeye çalışıldığı bu dönemde kendilerine dayatılan emek düşmanı yasalara karşı koymanın hayati önem taşıdığını kaydeden Duyar, "Biz sağlık emekçileri olarak emekliliğimize yansıtacak 'Sağlık Hizmet Tazminatı' istiyoruz. İnsanca yaşanacak bir ücret ve Sağlık en ağır ve tehlikeli iş kapsamına alınarak sağlıklı ve çalışma barışının sağladığı iş yerini yaratmaya tüm gücümüzle çalışacağımızı buradan duyuruyoruz." dedi.

Eylem sık sık "Kanser Olmak İstemiyoruz", "Sağlıksız Proteze Hayır" sloganlar atan emekçiler, bu yasanın kaldırılması için mücadele etmeye devam edeceklerini belirterek eylemi sonlandırdılar. □

98 YIL OLDU! UNUTTURMAYACAĞIZ

Taksim Meydanı'nda bir araya gelen yüzlerce Ermeni, Süryani, devrimci demokratlar 1915 yılında Ermeni ve Süryanilere yapılan soykırımda ölenler için anma düzenledi. 24 Nisan günü Meydanda toplanan yüzlerce kişi, anmalarını polis kordonu altında gerçekleştirdi.

Oturma eylemi yapan kitle Ermeni şarkılar çaldı, yere Türkçe, Ermenice "Unutmayacağız, Unutturmayacağız, 98 Yıl Oldu!" pankartları açıldı, karanfiller konarak mumlar yakıldı. Anma boyunca soykırıma uğrayan kişilerin fotoğrafları taşındı, isimleri okundu, yaşadıkları olaylar aktarıldı.

Anmaya milletvekili Sırrı Süreyya Önder ve birçok sanatçı katıldı. Basına açıklama yapan Gençay Gürsoy 24 Nisan 1915 günü İstanbul'da Ermeni ilerigelenlerine karşı düzenlenen operasyonda 240 kişinin tutuklandığını ve bir kaç gün içinde tutuklananların sayısının 2345'e ulaştığını da aktardı.

Gürsoy tutuklananların haklarında hiç bir yargısal süreç işletilmediğini, Ayaş ve Çankırı'ya sürüldüklerini, 761 kişinin öldürüldüğünü söyledi. "Bu kitlesel tutuklamaların hedefi Ermeni toplumuna yönelik imha politikasının uluslararası kamuoyuna aktarılmasını önlemektir."

Çünkü onlar Ermeni toplumunun dünyaya açılan kapısı niteliğindedir. 24 Nisan bu yüzden Ermeni Soykırımının başlangıcı sayıldı." diye konuştu.

Gürsoy "Çocuklar ana babasız, ana babalar çocuksuz kaldı. Birbirlerini bir daha bulamadılar. Onbinler hastalıktan, açlıktan yığınlar halinde öldü. Sürgüne gönderildikleri yerlerde bir daha kılıçtan geçirildiler. 20. yüzyılın ilk soykırımı bu topraklarda uygulandı." ifadelerini kullandı.

Ardından 98 yıl geçtiğini vurgulayan Gürsoy inkarın sürdüğünün, Ermenilere düşmanlığın devam ettiğinin altını çizdi ve "İttihatçıları ataları belleyenler 2007'de Hrant'ı aldılar aramızdan, 2011'de de gençcik Sevgi'yi. Planlayanlar, suç ortakları, katilleri serbest. Soykırımın inkarı politikasının doğal bir sonucu bu olanlar." dedi.

Gençay Gürsoy konuşmasını şöyle bitirdi: "1915'in acısını da yasını da paylaşıyoruz. Acılar paylaşmak, ortak düşünmenin, geleceği birlikte kurabilmenin, yani Türkiyeliler olarak, eşit yurttaşlık ilişkisi içinde bir arada yaşayabilmenin de bir parçası aslında. Birbirini anlamak, tanımak, yaraları sarmak, geçmişimizle yüzleşmek geleceği birlikte tasarlamamızın da yoludur. Burada, 1915'te katledilen bütün yurttaşlarımızın anısı önünde ve torunlarıyla yan yana, saygıyla eğiliyoruz."

Açıklamanın ardından anma etkinliği sona erdi. □

“KAYIPLARIN HESABI ANCAK SOSYALİZMDE SORULUR”

Bu haftaki eylemde Dargeçit'te kaybedilenlerin resimleri ve karanfilleri konularak, birisi 3 yaşındaki çocuk olmak üzere Dargeçit'te kaybedilenlerin akıbetleri soruldu.

İlk olarak 1995'te gözaltında kaybedilen Davut Altunkaynak'ın dayısı Ramazan Turan konuştu. 18 yıldır kayıpların akıbetini sorduklarını hatırlatan Turan, Davut Altunkaynak'ın ve onunla birlikte gözaltına alınan 6 kişinin akıbetinin hala bilinmediğini belirtti.

Hasan Ocak'ın Annesi Emine Ocak ise 18 yıldır adalet aradıklarını oğlunun gözaltına alındığını öğrendikten sonra çalmadık kapı bırakmadığını, aramaları sırasında kafasına silahla vurulduğunu aktardı.

Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız, 18 yıldır kanayan yaralarıyla kayıplarını aradıklarını ama bir sonuç alamadıklarına vurgu yaparak barış sürecine ilişkin yapılan tartışmalardan da umutlu olmadığını dile getirdi.

Nihat Aydoğan'ın eşi Halime Aydoğan ise 1994 yılında eşinin evden karakol komutanı ve Sarhoş Kemal lakaplı kişi tarafından alındığını, bu kişinin hacca gittiğini aktardı ve eşinin kemiklerinin yerini öğrenmedikçe hakkını helal etmeyeceğini ve haccın kabul olmayacağını söyledi.

Dargeçit'te 1995'te 13 yaşındayken jandarma taburunda işkenceyle katledilen Seyhan Doğan'ın kardeşi Kadri Doğan da “Benim kardeşimi 95'te işkenceyle katleden komutan bugün Sivas'ta CHP'den Belediye Başkanı olmuş. CHP'liler hangi yüzle buraya geliyorlar. Kardeşimin katilinden hesap sormadan buraya nasıl gelebiliyorlar? Barış sürecinde bir şey yapmıyorlar, katillerimizi belediye başkanı yapıyorlar, bir de utanmadan buraya geliyorlar.” diyerek eyleme katılan CHP milletvekillerine tepki gösterdi.

12 Eylül döneminde kaybedilen Hayrettin Eren'in kardeşi İkbal Eren Akil İnsanlar Heyeti'ne değinerek “Biz kayıplarımızın kemiklerini istiyoruz. Mezarlarına çiçek bırakıp her gün ‘Merhaba ey güzel çiçek’ demek istiyoruz. Akil insanlar bize bunu verebilecekler mi?” diye sordu ve eğer barış için bir şeyler yapılacaksa öncelikle kayıpların bulunması, faillerinden hesap sorulması gerektiğini belirtti. Ro-

boski ve Dargeçit katliamlarını hatırlatan Eren, çocukları kaybeden düzenin henüz değişmediğini, çocukların üzerine bomba yağdırıldığını söyledi.

Hasan Güney'in yakını ise gerçekten barış olabilmesi ve kayıpların hesabının sorulabilmesi için öncelikle bu sistemin değiştirilmesi gerektiğini ve sosyalizmin gelmesi gerektiğini belirterek sözlerini “Yaşasın Sosyalizm” diye bitirdi.

Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç ise insanların 18 yıldır kayıplarının akıbetini sorduğunu ve artık kayıplarından da vazgeçip kemiklerini aradıklarına dikkat çekerek tepkisini dile getirdi. Barış görüşmelerine de değinen Karakoç “Barışın olması için öncelikle bizimle bir helalleşmeleri lazım. Bunu yapmadan barışı nasıl sağlayacaksınız?” dedi.

Bu haftaki basın açıklamasını Gülbahar Bozkurt okudu. 23 Nisan Çocuk Bayramı'na dikkat çeken Bozkurt, “Bu 23 Nisan'da da devleti yönetenler şenlikli kutlamalar düzenleyerek dünyanın ilk ve tek çocuk bayramına sahip olmakla övünecekler. Bizler de savaşın hüküm sürdüğü 90'lı yıllarda ilköğretim çağındaki onlarca çocuğun, devletin güvenlik güçlerince gözaltına alınıp işkenceli sorgulardan geçirilerek kaybedildiği gerçeğini bugüne taşıyacağız” dedi.

3 yaşındaki Dilek Serin'in, 23 Eylül 1994 tarihinde, Dersim Gökçek köyü Mirik Mezrası civarında gerçekleştirilen askeri operasyon sırasında kaybedildiğini, Davut Altunkaynak (12), Seyhan Doğan (13) ve Nedim Akyön'ün (14), Dargeçit Jandarma Taburu'nda işkencede öldürülüp kuyulara atıldığını ise savcılık fezlekesinde yazıldığını belirten Bozkurt; Türkiye İlyas Diril (14), Münir Sarıtaş (13), İkram İpek (14), Orhan Yakar'ı (15), gözaltında kaybetmekten Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinde mahkum olduğuna dikkat çekti.

Bozkurt sözlerini “Buna rağmen çocuklarımızın minicik bedenlerine en vahşi işkence yöntemlerini uygulayanlar, oyun çağındaki çocuklarımızı kuyulara gömenler, helikopterle uçurumlara atanlar yargı önüne çıkarılmadı. Silahların susmasının barış anlamına gelmediğini biliyoruz. Demokratik hak ve özgürlükleri hedeflemeyen girişimlerden barış çıkmayacağını biliyoruz.” diyerek bitirdi. □

REHİNELERİ SERBEST BIRAKIN

KCK adı altında yapılan operasyonda tutuklanan gazetecilerin 22 Nisan'da görülecek duruşması öncesi Taksim'de bir yürüyüş gerçekleştirildi.

20 Nisan günü Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen yüzlerce gazeteci, “Rehineleri Bırakın” pankartı açarak Taksim'e yürüdüler. Yürüyüş öncesi Gündem Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Avukat Eren Keskin basına açıklama yaptı.

Keskin “Bugün hala tutuklu gazeteci arkadaşlarımızın yazdıkları tüm yazılar, yaptıkları haberler, çektikleri fotoğraflar, bu talebin vücut bulmasına olanak sağlamak içindir. O nedenle Türkiye'de Kürt sorununda yaşanan son gelişmeler gazeteci arkadaşlarımızın hukuki olmayan davasının siyasi temellerini de çökertmiştir. Onun için bu dava bu defa bitmeli diyoruz” dedi ve Silivri'de görülecek davaya çağrı yaptı.

Ardından “Özgür Basın Susturulmaz”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganları ile Taksim'e yürüyüş başladı. İstiklal Caddesi üzerinde kendilerine “genç türkler” diyen faşist bir grubun önünden geçerken kitle “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak”, “Faşizme Karşı Omuz Omuza” sloganları attı. Eylem Taksim Meydanı'nda sona erdi.

Tutsak gazetecilerin duruşması 26 Nisan'da tamamlandı. 4 gün süren duruşma süresince burjuva basının Kandil'de olduğuna ve bu sebeple gazetecilere yapılan tüm suçlamaların mesnetsiz olduğunu vurgulamalarına rağmen duruşmada iki gazeteci hariç herkesin tutuklu yargılanmalarına devam edildi. Zeynep Kuray ve Sadık Topaloğlu tahliye edilirken mahkeme 17 Haziran'a ertelendi. □

THY İŞÇİLERİ GREVİ BEKLİYOR

20 Nisan da Bakırköy Hava İş Sendikası önünde toplanan THY işçilerine Mücadele Birliği Platformu, Devrimci İşçi Komiteleri ve birçok emek örgütü katıldı.

Sendika önünden başlayan yürüyüş "Ya 305 Dönecek Ya Şartel İnecek", "Atılan İşçiler Geri Alın-

sin", "Grevse Grev, Direnişse Direniş" gibi sloganlarla başladı. Yolu trafiğe kapatan işçiler "THY A.O'dan ve Teknik A.Ş'de İşten Çıkarılan 305 İşçi Geri Alınsın" pankartı açarak Bakırköy Özgürlük Meydanı'na geldiler.

Hava İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin, THY Genel Müdürlüğüne asılan grev kararını hatırlattı. Greve çıkabilmek için yasal olarak 60 gün bekleme süresince THY yönetimine tekrar çağrıda bulundu, "Grev yasağına karşı çıkan ve sırf basın açıklamasına katıldıkları için işten çıkartılan 305 işçiyi işlerine geri alın" dedi. Ayçin, Tek Gıda İş Sendikası'nın 22 Nisan'da greve gidecek olan Çaykur işçilerine de "işçi sınıfı adına helal olsun" dedi.

Ardından destek veren kurumlar adına destek konuşmalardan sonra eylem halaylarla sona erdi.

Eylemlerinin 434. gününde olan THY işçileri, 27 Nisan Cumartesi günü de Hava-İş Sendikası Genel Merkezi önünde "THY A.Ş. ve THY Teknik'te İşten Atılan 305 İşçi İşe Geri Alınsın!" pankartı açarak sloganlarla Bakırköy Özgürlük Meydanı'na yürüdüler. THY işçilerinin yürüyüşüne Eğitim-Sen 1 Nolu Şube üyeleri, Mücadele Birliği, TKP, SDP, TKP1920, HDK de destek verdi.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'na kadar yolu trafiğe kapatarak yürüyen işçiler, grev kararının asılmasının ardından greve hazır olduklarını bir kez daha dile getirmek için yürüyüş sırasında sık sık "Direnişse Direniş, Grevse Grev!", "305 Dönecek Sözleşme Bitecek!" sloganları attılar.

Özgürlük Meydanı'nda THY işçileri adına Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin konuşma yaptı. Gelecek hafta grev tarihini açıklayacaklarını söyleyen Ayçin, 10 Nisan'da grev kararını astıklarını yasal sürenin dolmasıyla grev tarihini açıklayacaklarını hatırlattı.

Ayçin son günlerin öne çıkan tartışması "barış süreci" konusunda ise hükümetin, emperyalistlerin istekleri doğrultusunda bir barış anlayışına sahip olduğunu belirterek, emperyalistlerin ve Avrupa Birliği'nin istediği bir barışın bölge halklarının ihtiyacı olan bir barış olamayacağını söyledi.

İşçilerin emekçilerin haklarının gasp edildiği, taleplerinin dikkate alınmadığı, esnek güvencesiz çalışmanın dayatıldığı ve 1 Mayıs alanlarının yasaklandığı bir ülkede demokrasiden bahsedilemeyeceğini belirten Ayçin 1 Mayıs'ta Taksim'de olunup olunamayacağı tartışmalarına da tepki gösterdi. "Biz sizinle hiçbir zaman 1 Mayıs'ı tartışmadık, tartışmıyoruz da. Biz izin istemiyoruz. 1 Mayıs Alanı Taksim'dir ve biz orada olacağız" dedi.

Ayçin'in konuşmasının ardından eyleme katılarak destek verenlerden Eğitim Sen 1 No'lu Şube Başkanı Barış Uluocak, HEY Tekstil direnişçisi Zeki Gnnördeğir, Bakırköy Birarada Yaşam Derneği'nden İsmail Koç, TKP'den Ruşen Olgunlu, HDK'den İsmail Turgut THY işçilerini destekleyen ve 1 Mayıs'ta Taksim'de olunacağı mesajı veren kısa birer konuşma yaptılar.

Eylem slogan ve halaylarla sona erdi. □

DEMİRYOLU ÇALIŞANLARI GREVDE!

16 Nisan günü Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demiryolları'nın (TCDD) özelleştirilmesini öngören yasa tasarısını protesto eden binlerce demiryolu işçisi, bir günlük iş bırakma eylemi başlattı. Demiryollarının Serbestleşmesi Hakkında Kanun Tasarısı'nı protesto eden işçiler, tasarının geri çekilmesini istiyor.

Demiryolu emekçileri, demiryollarının özelleştirilmesinin, esnek ve kurlsız çalışmanın önünü açan yasa tasarısına karşı 24 saatlik grevine 15 Nisan gece saat 24.00 itibarıyla başladı. Demiryolu işçileri, İstanbul Haydarpaşa Garı'nda sloganlarla taleplerini dile getirerek tasarıyı geri çekmesi için hükümeti uyarırken; Memur-Sen'in grev kırıcı tavrı protesto etti ve garın duvarına "Burada Grev Kırıcılar Var" yazısı asıldı. Grev kırıcılar alkışlar ve sloganlarla protesto edildi.

Greve Kamu-Sen destek vermedi. Günler öncesinden grevin başarısız olması için çalışan Memur-Sen, üyelerinin çalışma saatlerini de buna göre ayarladığı belirtilerek, sendikanın tavrı protesto edildi. Bu nedenle, Haydarpaşa Garı'nda banliyö tren seferleri aksamadan devam ettirilmiş oldu. Ancak Sirkeci Garı, Adana, Mersin, Diyarbakır ve İzmir'de greve yüzde 100 katılım sağlandı.

Haydarpaşa Garı'nda yapılan açıklamada ilk olarak Türk Ulaşım-Sen İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Özer Alpak konuştu. Alpak, "Hükümet güdümlü sendika" olarak tanımladığı Memur-Sen'in grev kırıcılığı yapmasını eleştirdi.

Ardından Demiryolu Çalışanları Platformu adına BTS Eğitim Sekreteri Mithat Ercan açıklama yaptı. Yasanın dünyada uygulanan neo-liberal politikaların demiryollarına yansması olduğunu belirten Ercan, bu politikalarla demiryolu trafik güvenliği zaafa uğrayacağı için, kazaların artacağına dikkat çekti. Ercan güvencesiz, esnek ve kurlsız iş yaşamı, kayıt dışı sektörün özendirilmesi, işsizliğin artması ve işçi ücretlerinin düşmesini ise diğer sonuçlar olarak sıraladı.

Yasa ile birlikte TCDD'nin taşeronlara açılacağına da işaret eden Ercan, taşeronluğun demiryollarını kaosa sürükleyeceği uyarısında bulundu.

Ercan, "Yasa tasarısı aynı zamanda ekmeğimize, işyerimize bir tehdittir. Bu tehditlere karşın biz demiryolcular dün olduğu gibi bugün de, yarın da işimize, iş yerlerimize sahip çıkacağız. Tasarı geri çekilmediği durumda mücadelemizi yükselterek sürdüreceğiz." dedi.

Açıklamanın ardından grev halaylarla sürdü. Demiryolu çalışanları grevlerini gece yarısına kadar sürdürecektir. □

F TIPLERİ KAPATILSIN!

İnsan Hakları Derneği Tekirdağ 2. Nolu F tipinde 27 siyasi tutsağın başlatığı açlık grevi 32. günü geride bıraktı.

İnsan Hakları Derneği/ Cezaevi Komisyonu ve Tutsak Aileleri Derneği (TUAD) Mis Sokak'ta bir araya geldiler ve "F Tipi Hapishaneler Kapatılsın", "Tutsakların Talepleri Kabul Edilsin, Açlık Grevi Sona Ersin" pankartları açarak tutsakların sesini duyurdular.

Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüyen kitle adına İHD yönetiminden Elif Akaya basına açıklama yaptı. Tekirdağ 2 nolu F tipi hapishanesinde bulunan tutsakların talepleri kabul edilinceye kadar açlık grevine devam edeceklerini söyledi.

Elif Akaya, tutsakların taleplerini şöyle sıraladı:

* Hapishaneye girişte dayatılan çıplak arama uygulamasına ve fiziki işkencelere son verilmeli.

* Tutsaklara yönelik başta fiziki ve psikolojik işkence olmak üzere hakaret ve aşağılayıcı tavır ve uygulamalara son verilmeli.

* Havalandırma hakkı günde yalnızca bir

saat ile sınırlandırılan ve hiçbir sosyal faaliyete katılmaya izin verilmeyen "ağırlaştırılmış müebbet" hükümlülerin koşulları iyileştirilmeli.

* 45/1 nolu "Sohbet Hakkı" genelgesi tam olarak ve tüm mahpuslara ayrımsız uygulanmalı.

* Aramalar amacına uygun yapılmalı, talan etme ve başta el yazması anı, öykü, şiir vb. içerikli olan defterlerimize el koyma uygulamasına son verilmeli.

* Keyfi bir biçimde açılan disiplin soruşturmaları ve kesinleşen cezalar iptal edilmeli.

* Hastane sevklerindeki kelepçeli muayene tedavi dayatmasına son verilmeli.

* Mahpusların hangi hücrede kimlerle kalacağına dair alınan kararlarda kişinin tercihi esas alınmalı, zorla ve yaptırım amaçlı yer değişikliği uygulamalarından vazgeçilmeli.

* Mahpuslar arası dayanışmaya izin verilmeli, bu kapsamda adımıza kayıtlı su ısıtıcısı, televizyon, buzdolabı gibi eşyaların ihtiyacı olan arkadaşlarımıza verilmesi önündeki engeller kaldırılmalı.

"Hapishaneler tarihi işkenceler ve katliamlarla anılmaktadır" diyen Akaya; "işkence, zalimane, insanlık dışı veya aşağılayıcı muamele ve ceza, ulusal ve uluslararası hukuka göre yasaklanmıştır. Hala mahpusların işkence iddiaları nedeniyle yakınmaların ve uygulamaların tarafımızdan da defalarca tespit edilmiş olması kabul edilemez bir gerçekliktir." ifadelerini kullandı.

33.gündür tutuklu ve hükümlüler son derece insanı talepler için açlık grevi yaptıklarını söyleyen Akaya, "mahpusların beyanlarına göre B1 vitamini verilmemekte, su şeker kısıtlamaları yapılmaktadır. Hapishanelerde bir kişinin dahi ölmesi ya da sakatlanmasını bir kez daha yaşamak istemiyoruz. Sorunların çözülmesi için acil olarak derneğimizin bu girişimlere dahil edilmesi, işkence ve kötü muamelede bulunun görevlilerin görevden uzaklaştırılarak, iddiaların araştırılması ve sorunların yargı önüne çıkarılmasını, mahpusların taleplerinin kabul edilerek açlık grevi sona edilmelidir. Keyfi uygulamalardan derhal vazgeçilmelidir." dedi.□

AÇLIK GREVİNE DESTEK VE KAZANIM

Tekirdağ 2 nolu F tipi Cezaevinde disiplin cezaları, çıplak arama, işkence, ve bir çok uygulanan baskılara karşı 34 gündür süren süresiz dönüşümsüz açlık grevi için Tutsak Yakınları Derneği (TUAD), Özgür Hukukçular Derneği (ÖHD) ve BDP'liler Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelerek tutsakların sesi oldular. "Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur, Biji Berxwedana Zindana" pankartı ile yürüyüşe geçen kitle "Bijî Serok Apo", "Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Politik Tutsaklara Özgürlük", "PKK Halktır Halk Burada" sloganları attılar.

Demirören önüne gelen kitle burada kısa süre oturma eylemi yaptıktan sonra yeniden yürüyüşe geçti.

Mis Sokak yakınlarına gelen kitlenin önüne "Genç Türkler" denen faşistler çıktılar. "TC" dövizleri ve Türk bayraklarıyla gelen faşistlere yurtseverler müdahale etti. Eylemcilerin tartakladığı kişiyi polis ellerinden aldı ve iki grubun arasına çevik kuvvet polisleri barikat kurdu.

Yürüyüşe devam eden kitle adına ilk söz alan TUAD Başkanı Avukat Sinan Zincir konuştu ve "Başta Kürt Halkı önderi Abdullah Öcalan olmak üzere tüm PKK davası tutsağı Kürt halkının kalbidir. Kürt Halkının maneviyatıdır" dedi. Hükümeti uyararak Zincir, Tekirdağ 2. Nolu F tipinde devam eden açlık grevine herhangi bir müdahalede Kürt halkının her yeri cehenneme çevireceğini vurguladı.

BDP İstanbul İl Eşbaşkanı Ali Rıza Bilgili de "Diyarbakır zindanlarında başlamış olan zindan direniş ruhu ile 68 günlük açlık grevlerinin ülkeye getirmiş olduğu demokratik çözüm sürecini bozmaya kimsenin hakkı yoktur ve kimsenin buna gücü yetmeyecektir" diye konuştu.

Bilgili'nin ardından basın açıklamasını okuyan Özgür Hukukçular Derneği'den Avukat Hüseyin Boğatekin, PKK davası tutsaklarının 25 Mart'ta Tekirdağ 2 no'lu F tipi cezaevinde başlayan süresiz dönüşümsüz açlık grevlerine gruplar halinde katılımların sürdüğünü altını çizdi. Boğatekin "MLKP, Devrimci Karargah ve PKK davası tutsaklarından oluşan 30 kişilik grup süresiz dönüşümsüz açlık grevine devam etmektedir. Siyasi tutsaklara karşı bu işkence merkezinde 12 Eylül faşizminin Diyarbakır, Metris, Mamak uygulamaları devam ettirililmekte, tutsaklar akıl almaz işkencelerle karşı karşıya kalmaktadır" diye konuştu.

Tutsakların taleplerini yineleyen Boğatekin'in konuşmasının ardından eylem marşlarla sona erdi.

29 Nisan günü açlık grevindeki tutsaklar bir açıklama yaparak taleplerinin kabul edilmesi üzerine eyleme son verdiklerini duyurdular.

Tutsaklar "Açlık grevi direnişimizin 30'uncu gününde cezaevi idaresi tarafımızla ilişkiye geçmiş ancak cezaevi idaresinin güvensiz yaklaşımı nedeniyle eylem sonlandırılmamıştır. En son Adalet Bakanlığı ve Ceza Tevfik Evleri Genel Müdürlüğü yetkilileri ile Tekirdağ Cezaevi Savcısı ve Tekirdağ Cumhuriyet Başsavcısının tarafımızla yapmış olduğu görüşmeler ile yol alınmış taleplerimiz konusunda gerekenin yapılacağı tarafımıza bildirilmiştir. Heyetlerin taleplerimizin makul talepler olduğunu dile getirmeleri ve bu konuda iyileştirmelerin derhal yapılacağını belirtmeleri üzerine İHD ve TUAD heyetinin de sürecin takipçisi olacağı yönündeki karşılıklı kabulle eylemimizi sonlandırıyoruz." dediler.□

TAKSİM SAVAŞI HER YERDE

HALKIN DENİZİ

DENİZLEŞEN

HALKLA

ANKARA

Emeğe Ezgi Konseri

Tarih: 4 Mayıs

Saat: 15:00

Yer: Sakarya Meydanı

Anma

Tarih: 6 Mayıs

Karşıyaka Mezarlığı

2 No'lu Kapı

Saat: 10:00

İSTANBUL

Miting

Tarih: 6 Mayıs

Saat: 13:00

Toplanma:

Tepe Natilius

Miting Alanı:

Kadıköy İskele Meydanı

ANTAKYA

Yürüyüş

Tarih: 5 Mayıs

Saat: 13:00

Toplanma:

Maydonoz Cafe Önü/Köprübaşı

Saray Cad. İşBankası Önü Antakya

İZMİR

Yürüyüş

Tarih: 5 Mayıs

Saat: 14:00

Toplanma:

Konak YKM Önü

ANTEP

Miting

Tarih: 5 Mayıs

Saat: 12:30

Toplanma:

Kırkayak Parkı

Miting Alanı:

Yeşilsu Parkı

SAMANDAĞ

Yürüyüş

Tarih: 6 Mayıs

Saat: 16:00

Toplanma:

Oytun Alanı (Eski Park)

Cumhuriyet Alanı / Yeni Park

ADANA

Yürüyüş

Tarih: 6 Mayıs

Saat: 12:30

Toplanma:

Büyükşehir Bel. Karşısı

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

MÜCADELE
BİRLİĞİ

DİK
DEVLETİMİZİ İZZET KÖRÜKÇÜLERİ

DÖB
DEVLETİMİZİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

DEK
DEVLETİMİZİ EMENÇİ KÖRÜKÇÜLERİ

EKA
EMENÇİ KADINLAR

GEB
GENÇ EMENÇİLER BİRLİĞİ

AVIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ

facebook.com/denizlerinbayragi / www.mucadelebirligi.com